

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEOS CARAX'IN DENIS LAVANT HALİ
KUTSAL MOTORLAR

ŞİMDİ DVD,
BAS OYNAT DVD
VE BLU-RAY™ DE!

'DIŞ MİHRAKLAR'IN HOLLYWOOD İMTİHANI

SON ZAMANLARDA SIKÇA KARŞIMIZA GELEN BİR DURUMA DAİR TESPİTLERİMİZE YER VERMEK İSTİYORUZ BU HAFTA: DIŞ MİHRAKLARIN HOLLYWOOD'U İSTİLA ETMESİ, DAHA DOĞRUSU HOLLYWOOD'UN ONLARI İÇ ETMESİ... EN BASİT TABİRİYLE, "SİZİ ÜLKENİZDE

Amerikanlaştıramıyorsak, gelin burada yapalım bu işi" diyor Hollywood'lu yapımcılar ve ABD sınırları dışında başarıya ulaşmış yönetmenleri kapitalizmin ağırlarını kullanarak kendilerine çekiyorlar. Sinema sanatı adına bu bir kazanç mı, o kuşkulu işte. Kimi zaman 'olumlu' hamleler gelse de...

Nedenler ve nasıllar bol bu denklemde. Öncelikle, yönetmenleri kendi ülkelerinde oluşturdukları 'imaj'la transfer etmek istemiyor Hollywood'lular. Sanatçı bakışlarından çok, zanaatkar özellikleri iştahlarını kabartıyor ve bunun üzerine yüklenip Amerikan hikayelerini anlattırma derdine düşüyorlar.

İkinci olarak, zanaatkar yanlarını da bir süre sonra Amerikanlaştıırıp 'özgün' olmaktan çıkarıyorlar. Başlangıçta 'iyi işler' çıkaran sinemacıların çoğu, zaman içinde iyice asimile olup sıradan işlere imza atıyor ya da ülkelerine dönme tercihini kullanıyorlar.

Sahiciliği kendi ülkelerinde yakalayıp belli noktalara gelen yönetmenleri bu 'erdem'den uzaklaştırmak da Hollywood'un 'başarılarından' biri tabii. 'Rüya'nın içinde kaybolduklarında, 'gerçek zemin'deki hamleleri de zayıflıyor 'istilacılar'ın ve köleşmekten kurtulamıyorlar (genelleme yapıyoruz tabii).

Erken emeklilik ya da televizyon kariyerine geçiş de bir 'yan etki' olarak kendini gösteriyor bu gibi durumlarda. Hollywood'a kapağı atmak yeterli geliyor bir aşamadan sonra, gerisini ne şekilde dizayn edeceği üzerine kafa yormuyor yönetmenler ve koşullara teslim oluyorlar.

Verdiklerinin aldıklarını fersah fersah aştığını fark edip dümeni aksi istemakete çevirmek de bir seçenek olarak ortaya çıkıyor 'dış mihraklar' için. Hollywood'un çarkları arasında ezilip un ufak olmaksızın, "Denedim, yanıldım" diyebilme erdemini gösterip çekiliyorlar kendi kabuklarına.

İstedikleri, üzerine kafa patlattıkları, bir yere kadar getirdikleri sinema anlayışının 'yok' hükmünde sayılmasıysa çoğu zaman 'rahatsız' etmiyor birçok sinemacıyı. Bir zamanlar inandıkları 'yedinci sanat'tan kopup 'kiralık yönetmen'e dönüşüyorlar.

Yeni dönemin eskiye oranla çok daha 'acımasız' olduğunu da söylemekte yarar var. İlk andan itibaren özellikle Avrupa'dan yönetmen ithal eden Hollywood, zamanında onları 'geliştirici etken' olarak kullanırken, şimdilerde 'standartlaştırma' tuzakları kurarak tekdüzeleştiriyor sinemacıları.

Oluruna bırakmak gibi bir seçenek de var yönetmenler için kuşkusuz. Devasa bir endüstriyle mücadele etmektense onun içinde eriyip gitmeyi tercih ediyorlar çoğu zaman. Arada bir 'iyi işler' çıkardıklarında da çocuklar gibi seviniyorlar.

Reddetmekse pek az sinemacının yapabildiği bir şey. Ülkelerinde kalıp kendi sinemalarını yapmayı sürdürüyor ve teslimiyet bayrağını çekmeden yollarına devam ediyorlar. Hollywood'un cazibesini 'itcilik' olarak yorumluyor bu kesim.

Uсталık, genel görünüm içinde 'feda edilebilir' bir sıfat haline geliyor tabii ki. 'Yönetmen gücü'nü hiçbir zaman eline geçiremeyenler, "Ne iş olsa yaparım abi!" motivasyonu ile hareket ediyor ve 'karanlık taraf'a hapsoluyorlar. Uсталıklarını 'şans verilirse' gösterebilir hale geliyorlar, ki Hollywood'un bu şansı verdiği yönetmen sayısı çok az.

Methiyeler düzduğümüz, sonraki hamlelerini merakla takip edeceğimizi söylediğimiz yığınla yönetmenin kimliksizleştirildiği bir düzen bu. Hollywood'un acımasızlığı aşıkarken, yönetmenlerin hâlâ ona doğru uçmaya çalışmasıysa 'bir umut'la açıklanabilir ancak. 'Umuda yolculuk'un hüsrarla sonuçlanma yüzdesiye çok yüksek ne yazık ki...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, MURAT EMİR EREN,

KAAN KARSAN, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, MURAT ERŞAHİN, ŞENAY AYDEMİR, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Kutsal Motorlar (Holy Motors); Zorlu İkili (2 Guns); Zaman Yolcuları (Safety Not Guaranteed); Red 2; Şirinler 2 (The Smurfs 2); D@bbe: Cin Çarpması.

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, The Times'da yayımlanan 'açık mektup' ilanı üzerinden sinemacıların vicdanına yöneltiyor ilgisini...

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Roberto Rossellini'den bir aşk yolculuğu: "İtalya'da Yolculuk" (Viaggio In Italia)... Burçin S. Yalçın imzasıyla.

24 ÖLÜM KARARI

"Zaman Yolcuları" filminden yola çıkarak, bu tema etrafında biriken filmleri ele aldık... Kaan Karsan imzasıyla.

28 GİZLİ AJAN

Teshigahara'dan varoluşçu bilimkurgu: "Bir Başkasının Yüzü" (Tanin No Kao)... Murat Erşahin imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Operasyon: Kızıl Şafak (Red Dawn / 2012); Aşkın İzleri (To The Wonder).

34 GENÇ VE MASUM

Nicholas Barker'dan 9 dakikalık taptaze bir belgesel: "Tokyo Dreams"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

KUTSAL MOTORLAR

★★★★★

ORİJİNAL ADI Holy Motors

YÖNETMEN Leos Carax

OYUNCULAR Denis Lavant,

Edith Scob, Eva Mendes,

Kylie Minogue, Elise Lhomeau,

Jeanne Disson, Michel Piccoli

YAPIM 2012 Fransa-Almanya

SÜRE 115 dk.

DAĞITIM Pinema

(Mars Entertainment Group)

**LEOS CARAX, "KUTSAL
MOTORLAR" DA
TEMELİNDE İNSAN
BEDENİNİN YATTIĞI VE
SÜREKLİ DEĞİŞEN ÖYKÜ
PARÇACIKLARI
ANLATIYOR, HAREKET
HALİNDE RESİMLER VE
SESLERE BAŞVURUYOR.**

İNSAN BEDENİNİN SANAT İÇERİSİNDEKİ KULLANIMININ ONLARCA YOLU VAR. DANS EDERKEN GÖREBİLİRİZ, ROL YAPARKEN İZLEYEBİLİRİZ, BİR TABLODA FİĞÜR OLARAK GÖREBİLİRİZ. PEKİ TEK BAŞINA ANLAM İFADE EDEBİLMESİ NASIL MÜMKÜN OLABİLİR? BİR

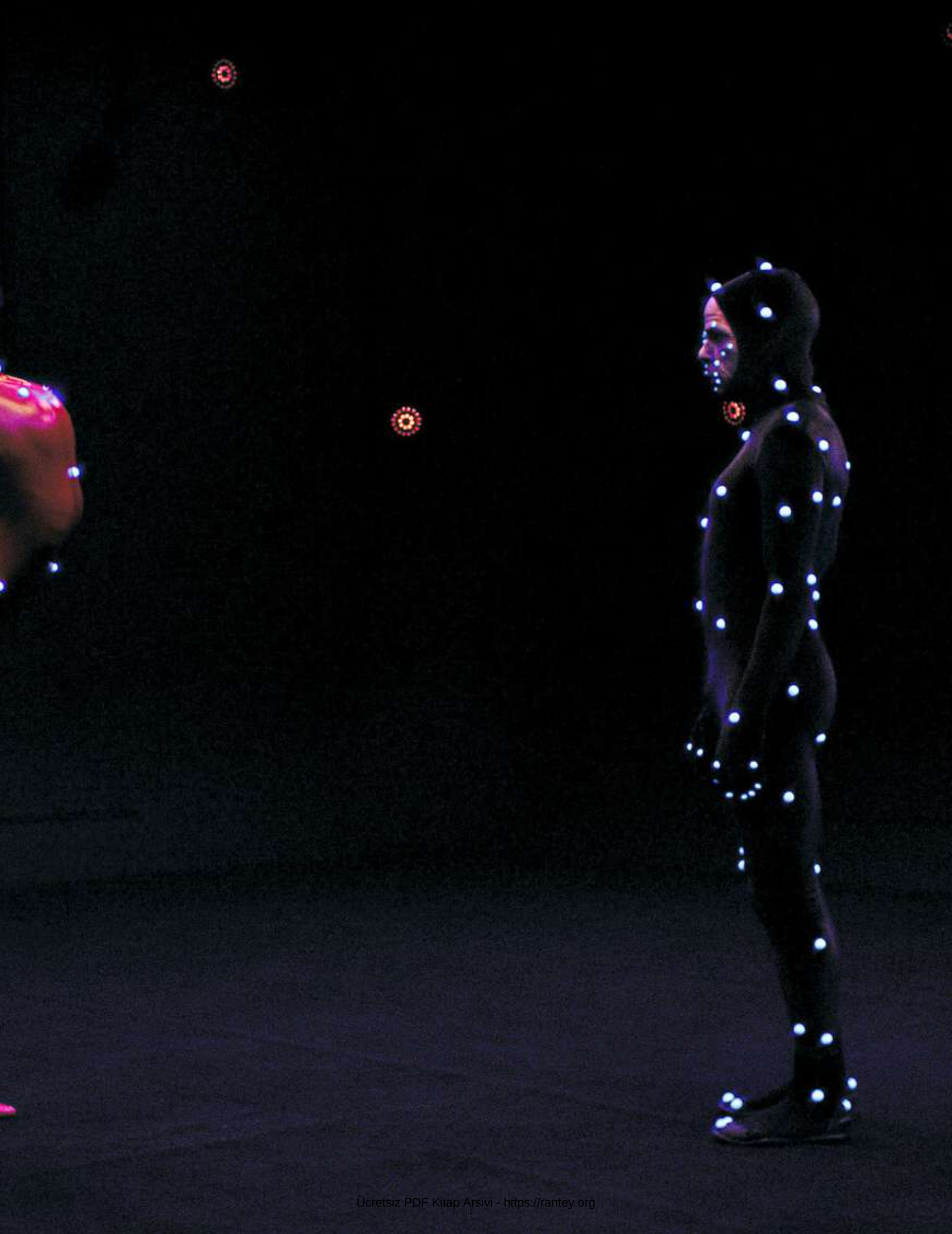
rolün içerisinde değil, bir koreografi içerisinde değil. Peki nasıl? Cevabı basit, hareket etmesi yeterli. Bedenin hareket etmesi, tek başına anlamı da peşinden sürüklemeye yeter.

"Kutsal Motorlar"dan kastı insan bedeni olan bir film karşımızdaki. Bunu söyleyen biz değiliz, bizzat yönetmenin kendisi. "Kutsal Motorlar"ın hemen başlangıcında kesik kesik hareketlerle insan bedeni görsellerine denk geliriz. Ardından görme engelli bir adam çıkar karşımıza. Yönetmen Leos Carax'tır bu. Bir odanın içerisinde, el yordamıyla dış dünyaya bir çıkış arar, bulduğu kapı sinema salonuna açılır. Hayatın, hareketin içine, belki de kendisine açılan bir kapıdır. Ama göremiyorsan, bedeninin bir insan bedenine mi, yoksa o bedenden yola çıkarak bir sinema filmine mi evrildiğine de kafa yormamak gerekiyor. Sonuçta hareket eden resimler sinemanın temeliyse, hareketi oluşturan bedenle yakınsamaması mümkün değil. Çok mu karışık oldu? Aslında değil.

Leos Carax, "Kutsal Motorlar"da temelinde insan bedeninin yattığı ve sürekli değişen öykü parçacıkları anlatıyor. Bunu yaparken hareket halinde resimler ve seslere başvuruyor. Yani, aslında iki kutsal motoru aynı potada eritiyor: İnsan bedenini ve film kamerasını (film kameralarının, sessiz film yıllarında yüksek sesle çalışan motorlarla işlediği malum. Carax'ın sessiz sinema sevgisi de öyle).

Filmde daha önce bahsettiğimiz üzere çeşitli öykücükler mevcut. Bunların tamamında başrol Bay Oskar'a (Denis Lavant) emanet. Bay Oskar, güne hali vakti yerinde bir iş adamı olarak başlıyor. Kendisini bir limuzin (Kutsal Motorlar garajından gelmekte) lüks bir evden alıyor. Şoförü Celine'in eşliğinde yeni vazifelerini yerine getirmek üzere güne başlıyor Oskar. Görevleri arasında canlandırması gereken çeşitli 'roller'

**KYLIE MINOGUE'UN
FİLME DAHİL OLDUĞU
BÖLÜMDE,
HERHANGİ BİR
SİNEMASAL
GÖNDERMEYE DEĞİL,
CARAX'IN HAYATINDAN
BİR PARÇAYA
PASLIYOR FİLM BİZİ.**

var. İçine gireceği çeşitli kılık, türlü hissiyat mevcut. Hepsi de önündeki dosyalarda yazılı. Céline'in görevi ise onu görevini gerçekleştireceği lokasyonlara ulaştırmak.

Bay Oskar, filmin tümüyle sinemanın günümüzdeki algılanış biçimine savurduğu göndermelerden bir tanesi ve filmin içinde anlaması en kolay olan göndermelerden biri. Her ne kadar Carax, göndermelerden hoşlanmadığını ve filmde gönderme olduğuna inandığımız çoğu şeyin herhangi bir filme selam çakmakla uzaktan yakından alakasını olmadığını savunsa da (ona göre hikayelerin bazıları okuduğu öykülerden, bazıları da zihninde yarım kalan kendi hikayelerinden oluşuyor), bu anda onun söylemini bir kenara bırakıp, görünen köye odaklanmak daha doğru gibi geliyor. O da aslında durumun pek Carax'ın anlattığı gibi olmadığına dair bir izlenim veriyor bizlere. Carax, bilmeden de olsa, denk geldiği, beynine bir şekilde yapışan sinemasal imgelere filmde bilerek bilmeyerek yer vermiş gibi görünüyor.

Filmi bir dans gösterisi, bir koreografi gibi izlemek, seyir zevkini her şekilde daha da artırıyor. Bunun sebebi, filmdeki her yeni hikayenin bir dansçının ayrı bir hamlesine dönüşmesi! Bay Oskar her yeni kılgı girdiğinde,

izlediğiniz toplu (ya da solo) bir dans gösterisinin yeni bir safhasını izlediğiniz gibi bir hissiyata kapılıyorsunuz. Bay Oskar kah ölüm döşegindeki bir milyoner, kah üç boyutlu animasyon filminde bir canlandırma sanatçısı, kah bir sokak serserisi oluyor. Bir kız babası, bir militan olduğu da vaki... Gelgelelim bu karakterler arasında gezerken Carax, kendi bilinçakışına bir şekilde sinemasal bir yol çizmeyi, izleyiciyi de bu yolda hiçbir zaman kaybetmemeyi beceriyor.

"Kutsal Motorlar"ı her açıdan farklı kılan unsurlardan birinin, aslında yönetmenin de iddia ettiği üzere hem sinemayla inanılmaz bir ilişki içerisinde olması, hem de bazı anlarda sadece Carax'ın zihinsel faaliyetleriyle ilişki içindeymiş gibi görünmesi. Filmin kendi karmaşası dahilinde hiçbir zaman bir kafa karışıklığına dönüşmemesi ve her daim yeni, ama makro ölçekte ama mikro ölçekte olsun, bir mana ifade edebilmesi de apayrı bir meziyeti. Bu ilişkiyi kimi zaman kendi sinemasal hafızanızla kurmayı beceriyorsunuz, kimi zamansa hiçbir fikriniz olmadığı halde anlatılan hikayeciğin bir tarafından olaya dahil olarak yapabiliyorsunuz.

Örneğin, Kylie Minogue'un filme dahil olduğu ve bu kez bir filmde değil, bizzat Bay Oskar'ın kendi hayatından bir parçaya şahitlik ettiğimiz muhteşem bölümde, herhangi bir sinemasal göndermeye değil, besbelli Carax'ın hayatından bir parçaya paslıyor film bizi. Film boyunca rol yapan Bay Oskar, kendisi gibi çeşitli öykülerden çeşitli parçalar canlandıran ve kim olduğunu unutan eski aşkı Kylie Minogue'un (filmdeki adıyla Jean) karşılaşmasını sadece yönetmenin bir iç hessaplaşması gibi okumak da, hemen herkesin hayatının bir noktasında yürekten sevdiği herhangi biriyle karşılaşması gibi okumak da mümkün. Filmde yine sözlerini Carax'ın yazdığı Who Were We adlı şarkının da enfes bir sekansa eşlik ettiğini belirtmek gerekir.

"Kutsal Motorlar" görüldüğü kadar karmaşık olmayan bir film. Elbette ona karmaşıkmiş gibi muamele etmediğiniz zaman! O an, filmi izlerken kendinizi kaybetmeniz, sinemanın varolmasına defalarca şükredeceğiniz, inanılmaz bir deneyim sunuyor. Bir filmle kurduğunuz ilişkiyi en baştan çöpe atıp, "Kutsal Motorlar"ı belki de daha çok duygusal bir deneyim olarak görürseniz, alacağınız hazzı tahayyül etmek olanaksız!

"Kutsal Motorlar" söz konusu olduğunda iyiden öte sıfatlar bulası geliyor insanın. Bu bile yeterli.

Filmin tek kötü tarafı, bir noktada bitmesi.

21. SIYAD'IN SEÇTİKLERİ 2013

02 AĞUSTOS CUMA **MOONRISE KINGDOM** WES ANDERSON 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15 // 03 AĞUSTOS CUMARTESİ **BARBARA** CHRISTIAN PETZOLD 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15
 04 AĞUSTOS PAZAR **ARTİST** MICHEL HAZANAVICIUS 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15 // 05 AĞUSTOS PAZARTESİ **COSMOPOLIS** DAVID CRONENBERG 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15
 06 AĞUSTOS SALI **Pİ'NİN YAŞAMI** ANG LEE 11:30 14:00 16:30 19:00 21:30 // 07 AĞUSTOS ÇARŞAMBA **MELEKLERİN PAYI** KEN LOACH 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15
 08 AĞUSTOS PERŞEMBE **KİBARGA ÖLDÜRMEK** ANDREW DOMINIK 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15 // 09 AĞUSTOS CUMA **SEZAR ÖLMELİ** PAOLO VE VITTORIO TAVIANI 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15
 10 AĞUSTOS CUMARTESİ **THE MASTER** PAUL THOMAS ANDERSON 12:00 15:00 18:00 21:00 // 11 AĞUSTOS PAZAR **AŞK** MICHAEL HANEKE 11:30 14:00 16:30 19:00 21:30
 12 AĞUSTOS PAZARTESİ **UTANÇ** STEVE MCQUEEN 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15 // 13 AĞUSTOS SALI **KEVIN HAKKINDA KONUŞMALIYIZ** LYNNE RAMSAY 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15
 14 AĞUSTOS ÇARŞAMBA **SÜRÜCÜ** NICOLAS WINDING REFN 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15 // 15 AĞUSTOS PERŞEMBE **TETİKÇİLER** RIAN JOHNSON 11:30 14:00 16:30 19:00 21:30

ZORLU İKİLİ

İLK FİLMİ "101 REYKJAVIK"LE 2000'Lİ YILLARI AÇAN VE BURALARA KADAR GELE(BİLE)CEĞİNİN İŞARETLERİNİ VEREN İzlandalı sinemacı Baltasar Kormákur, adım adım geliştirdiği 'popüler sinema' hamlelerinde yeni bir halkaya ulaşıyor. İzlanda ve Hollywood arasında gidip gelen filmografisinin bundan sonra Hollywood'la sınırlı kalacağını, yeteneğini Amerikan semalarında sergileyeceğini öngörmek de mümkün. Sürpriz yapıp araya İzlandalı bir hikaye sıkıştırırsa da şaşırmamak lazım tabii...

Kormákur'un "Zorlu İkili"yle yapmaya çalıştığı şey, Steven Grant'in yazıp Mateus Santolouco'nun resimlediği "2 Guns" çizgi roman serisinin ruhuyla yola çıkıp, sinemanın olanaklarını da değerlendirerek 'eski tatlar' eşliğinde polisiye aksiyon alanında etkili bir ürün ortaya koymak. Bunu büyük ölçüde başardığını da söyleyebiliriz rahatlıkla.

Birbirlerinden habersizce 'gizli görev'de olan iki kanun adamının (biri narkotikçi, diğeri ordu mensubu), ortaklıklarının onları sürüklediği 'çürümüş' girdapla yaptıkları mücadeleyi izliyoruz filmde. Biri 'denge'yi, diğeriye delişmenliği temsil eden ikilinin serüvenleri, karakterleri içinden çıkılması zor bir noktaya taşıyor, ki burada çizgi roman dinamikleri devreye giriyor ve onları adeta birer 'yenilmez' haline getiriyor. Süper kahraman değillerse de, bu özellikleri sayesinde böylesi bir havaya kavuşan kahramanlarımız, karşılarındaki devasa güçlerle kapışırken 'yenilmeyecekleri' hissiyatını da yerleştiriyorlar bünyemize.

Filmin değeri, yalnızca çizgi roman atmosferini beyazperdeye taşımasındaki beceriden kaynaklanmıyor kuşkusuz. Bunu yaparken, çürümüşlüğü de ayan beyan ortaya koyuyor. Karakterlerin karşısında Meksikalı uyuşturucu karteli, narkotikçiler, ordu ve CIA var. Herkes ama herkes payını alıyor onların gazabından. Çünkü saplarına kadar çürümüş hepsi ve 'ayıklanmayı' bekliyorlar. Kahramanlarımız da bu görevi layıkıyla yerine getiriyor, kirliliği kendi yöntemleriyle ortadan kaldırıyorlar. Uyuşturucu ve bununla bağlantılı

olarak kara para trafiğinin yarattığı bireysel çözümleri 'kişisel' okumayıp, bunları kurumlara mal etmesiyle filmin bir diğer erdemi. Özellikle devletin bütün 'yasa koruyucu' kurumlarının hedef tahtasına oturtulması, pek de rastladığımız bir durum değil zira. "Zorlu İkili"yi taşıyan unsurların da başında geliyor bu yaklaşım. 'Mesele', filmdeki aşk hikayesini bile feda ediyor, ki en azından o bölgeyi karartmayacağını beklerken şaşırtıyor.

Denzel Washington ve Mark Wahlberg, aksiyoner olduğu kadar komedik performanslar da gerektiren ikiliyi canlandırırken 'rahat' kompozisyonlar çiziyor, hikayenin ciddiyetinin ağır basmasına izin vermiyorlar. Çizgi romanın kurduğu 'olumlu baskı' da etkili tabii bu görünümde. Karakterlerin kirliliğe teslim olmadan serüvenlerini sürdürmesini de sağlıyor çizgi roman baskısı; 40 milyon doları aşkın bir paranın kolayca çözebileceği kahramanların 'ayakta' kalmasına neden oluyor. Kahramanlarımız, 'herkese karşı tek başına' tadındaki mücadelelerinde geri adım atmıyorlar bu sayede, sonuna kadar gidecekleri bir 'görev'e soyunuyorlar.

Baltasar Kormákur'a dönersek, yönetmenin 'modern klasik' bir atmosfer yaratma isteğinin öne çıktığını söyleyebiliriz "Zorlu İkili"de. Örneğin bir Sam Peckinpah ya da Walter Hill bakışı hakim onda; onlar gibi şiddeti mükemmelen estetize ediyor ve 'yapay ışıltı'ya fırsat vermiyor. Işıltıyı bu estetikte arıyor ve buluyor da. Mizah da işini kolaylaştırıyor ve hikayenin tıkanmasına izin vermiyor. Su gibi akıp giden, 'olanaksız' hamleleri çizgi roman formülleriyle çözen, ana karakterlerine haksızlık etmeyen, karanlıkla aydınlığın ortaya koyduğu paradoksı avantaja çeviren bir film olup çıkıyor "Zorlu İkili". Aldığı riskin onu alt etmesine fırsat tanımıyor Baltasar Kormákur.

Televizyon kökenli senarist Blake Masters, ilk beyazperde deneyiminde işini iyi bildiğini kanıtıyor.

Kötü adam karakterlerinin karikatürize edilmesi iyi de, kimi zaman fazla kaçabiliyor bu durum.

ORJİNAL ADI 2 Guns

YÖNETMEN Baltasar Kormákur

OYUNCULAR Denzel Washington,

Mark Wahlberg, Paula Patton,

Bill Paxton, James Marsden,

Edward James Olmos, Fred Ward,

Robert John Burke

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 109 dk.

DAĞITIM Chantier Films

BALTASAR KORMÁKUR'UN 'MODERN KLASİK' BİR ATMOSFER YARATMA İSTEĞİNİN ÖNE ÇIKTIĞI "ZORLU İKİLİ", ÇİZGİ ROMAN BİÇEMİNİ STİLİZE ŞİDDETLE BULUŞTURUYOR.

ZAMAN YOLCULARI

ORİJİNAL ADI Safety Not
Guaranteed

YÖNETMEN Colin Trevorrow

OYUNCULAR Aubrey Plaza,
Mark Duplass, Jake Johnson,
Karan Soni, Basil Harris,
Mary Lynn Rajsakub

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 86 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

**“ZAMAN YOLCULARI”,
ZAMAN YOLCULUĞU
MEFHUMUNU ‘INDIE’ BİR
TATLA DOKUYAN, ASIL
AMACI SEMPATİK VE
DUYGUSAL OLMAK OLAN
BİR FİLM. FAKAT YER YER
AMATÖR DOKUNUŞLARA
KURBAN GİDİYOR.**

NEREDE O ESKİ ABD BAĞIMSIZLARI? SORUSU PERİYODİK BİR
TEMPOYLA SORULMAYA DEVAM EDERKEN, OKYANUS
ötesindeki yönetmenler yeni denemelerle
karşımıza çıkmaya devam ediyorlar.

Amerikan bağımsızlarının altın çağından adım
adım uzaklaştığımız günlerde, boş denize
atılacak her taşın bir önemi var tabii ki.
Mevzubahis filmimiz “Zaman Yolcuları”, zaman
yolculuğu mefhumunu son derece ‘indie’ bir
tatla dokuyan, asıl amacı sempatik ve duygusal
olmak olan bir film. Yer yer kimi amatör
dokunuşlara kurban gidiyor olsa da bunu genel
olarak başarıyor ve bir ‘duygu’ takdim etmeyi
başarıyor. Lakin bağımsızlara güzel bir çıkış yolu
sunabileceği konusu oldukça tartışmalı...

“Zaman Yolcuları” birbiriyle aslında hiçbir
bağlantısı olmayan birkaç kayıp karakterin
öyküsünü anlatmaya koyuluyor. Bir tarafta yeni
sayısı için bir ‘hikaye’ arayan bir dergiyle o
derginin yazar ve stajyerleri; diğer tarafta ise o
dergiye mevzu olmak üzere olduğunun farkında
olmadan çıkacağı zaman yolculuğu için bir yol
arkadaşı arayan çatlak bir adam... Kısacası
“Zaman Yolcuları”nda mizah üzerine gidecek
olan bir bağımsız filmin olmazsa olmazlarından
olan ‘ilginç karakter’ ihtiyacına yetecek bir
rezerv hemen sağlanıyor; doğru ve risksiz
hamleler hemen yapıyor.

Filmin öyküsü daha çok Darius ve Kenneth
üzerinden akıyor. Darius, dergide bir stajyer
olarak çalışan ancak kendisine dair hiçbir ipucu
vermeyen bir karakter... Bir zaman makinesi icat
ettiğini iddia eden Kenneth ile günden güne
yaklaşıyor ve onun tuhaf davranışlarına yapay
tuhaflıklarıyla bir şekilde ayak uydurmayı
başarıyor. Tabii bu uçuk ilişkinin ayaklarının bir
süre sonra yere basması kaçınılmaz hale geliyor.
Darius, Kenneth’i tanıdıkça neredeyse onun
çılgın fikirlerine müsamaha gösterebilecek
kadar alıyor ona. “Zaman Yolcuları”nın bir

kolundan ana hikaye mezkur biçimde
çetrefilleşirken diğer taraftan ‘diğer’ kayıp
karakterlerin karşı cins odaklı, hem komik hem
duygusal öyküleri peliküle dökülüyor. Böylece
çok katmanlı olmayan fakat avucundaki
katmanları sağlam kurmaya çalışan bir filmin
ibareleri belirmeye başlıyor.

Yönetmen Colin Trevorrow ve senarist
Derek Connolly ikilisinin dramatik yapıyı inşa
ederken takındıkları net bir tavır var. Bu tavır da
‘muğlaklık’. Çok kolay duygudaşlık
kurulabilecek karakterleri hakkında fazla bilgi
vermeyen ve onları bilinçli bir şekilde karanlıkta
bırakan film, geçmiş ve geleceği pek
umursamıyor sanki. Önemli olan, burada ve
şimdi... Bu yönelim, “Zaman Yolcuları”nın
derinleşmesine ve filmin kurduğu neden-sonuç
ilişkilerinin güçlenmesine engel oluyor; ancak

diğer elden de filmi 'havalı' ve 'farklı' kılıyor. İlgi çekici oldukları konusu su götürmeyen karakterlerle iyi bir şekilde tanışmıyoruz belki; ancak onlara güvenemesek de bir şekilde onlardan hoşlanmayı başarıyoruz.

"Zaman Yolcuları"nın zayıf karnı ise tecrübeden yoksun yaratıcı kadrosu belli ki. Filmin her anına serpiştirilmiş devamlılık hataları, kimi mizansenlerin acemi kurulumu, risksiz film yönetimi, bazı diyalogların 'geliyorum' diye bağırması ve oyuncu yönetimindeki irili ufaklı problemler filme hakim zekanın homojenleşmesini engelliyor. Film, belki kısa süresini hiç hissettirmiyor ancak filmi uzun metrajlı hale getirmek için uygulanan ve senaryonun kalitesini düşüren kimi numaralar maalesef göz ardı edilebilecek gibi değil.

Colin Trevorrow ve Derek Connolly'nin kimi anlarda umut verseler dahi bundan sonraki filmleri olacak olan "Jurassic Park IV" için teknik anlamda yeşil ışık yakabildiklerini söylemek biraz güç.

"Zaman Yolcuları"nın en övgüye mazhar tarafı ise "Parks And Recreation"daki 'ergen' karakteriyle tanıdığımız Aubrey Plaza'nın ölçülü ve sempatik performansı... Ona eşlik eden Mark Duplass'ın da aralarında oluşan kimyada büyük bir payının olduğunu söylemek mümkün. İkisinin inançlı samimiyetleri, filme ilgi göstermek için yeterli bir sebep.

Aubrey Plaza ve Mark Duplass'ın kimyaları...

Filmin 'bağımsız' acemilikleri...

FİLMİN EN ÖVGÜYE MAZHAR TARAFI "PARKS AND RECREATION"DAKİ 'ERGEN' KARAKTERİYLE TANIDIĞIMIZ AUBREY PLAZA'NIN ÖLÇÜLÜ VE SEMPATİK PERFORMANSI.

RED 2

YÖNETMEN Dean Parisot

OYUNCULAR Bruce Willis,

Mary-Louise Parker,

John Malkovich, Helen Mirren,

Byung-hun Lee, Brian Cox,

Catherine Zeta-Jones,

Anthony Hopkins,

David Thewlis, Brian Cox

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 116 dk.

DAĞITIM Tigon (Fida Film)

**“RED 2” İLKİNDEN DE
‘SEYRET VE UNUT’
TADINDA BİR FİLM. AMA 116
DAKİKA BOYUNCA
KENDİNİZİ BIRAKIRSANIZ
EĞLENEBİLMENİZ DE
MÜMKÜN. MANTIK, AKIL YA
DA CİDDİYET ARARSANIZ
DA BÜYÜK İŞKENCE.**

AKSİYON SINEMASININ BİR TIKANIKLIK YAŞADIĞI KESİN...
YOKSA BU KADAR ÇOK ÇİZGİ ROMAN UYARLAMASI
izlemezdik... Aslında yapılmayan pek bir
numara da kalmadı gibi... Bir de CGI
teknolojisinin geldiği nokta aksiyon sahnelerinin
fanteziye kaçan abartısını iyice körükledi... Hal
böyle olunca, eski usül aksiyonlara biraz olsun
yaklaşan filmleri diğerlerinden daha farklı
değerlendirir olduk. Gerçekten bir şeylerin
patlatıldığı, mekan duygusunu tam olarak
verebilmek için gerçek mekanlara set kurmayı
tercih eden ve aksiyon sahnelerinin gerçek
mekanlarda gerçekten de ‘set-up’ edildiği filmler
haliyle daha değerli kabul edilmekteler...

Yine bir çizgi roman uyarlaması olan “Red”
bu anlamda iki arada bir dereyedeydi doğrusu...
Hem nostaljik bir tat da barındıran eski usülden
bir espionage (casusluk) filmiydi hem de
dozunda bir CGI desteğiyle çekilmiş (Bruce
Willis’in hareket halindeki bir arabadan inip atış
ettiği sahne hariç) aksiyon sahneleri mevcuttu.
Alman yönetmen Robert Schwentke’nin
altından iyi kalktığı sahnelerin yanısıra,
birbirinden ünlü oyuncular ve akıcı bir kurgusu
vardı. Ama o kadar hafifti ki, filmi izlediğinin
ertesi gününde unutanları yadırgamak mümkün
değildi.

Açıkçası “Red 2” de öyle... Aslında yönetmen
Dean Parisot, Schwentke kadar aksiyon ya da
gerilime hakim bir yönetmen değil, belki de bu
yüzden “Red 2” eğlencesini aksiyon
sahnelerinden çok, komedisiyle verebilmekte...

Hikaye ilk filmde de basitti zaten. Emekli bir
ajan eski bir işi yüzünden durup dururken
yeniden hedef oluyordu. O da eski arkadaşlarını
bularak bu beladan sıyrılmaya çalışıyordu. İkinci
filmde benzer bir hikayeyi biraz daha dallandırıp
budaklandırmayı denemişler. Ancak sonuçta, ilk
filme ‘hafif’ demek bu filmin ertesinde oldukça
ağır bir ifade sayılabilir...

“Red 2”de ilk filmde tanıdığımız neredeyse
bütün kahramanlar (Morgan Freeman hariç)
yine uluslararası bir komplo yüzünden bir araya
geliyorlar. Eski ajan Frank Moses, sevgilisi Sarah
ile sakın bir emekli hayatı sürdürmeye çalışırken
çatlak meslektaşları Marvin yeni bir belanın
kendilerini bulmak üzere olduğunu onlara
haberler...

Bundan sonrası zaten bir harala güreledir
gitmekte... Frank ve arkadaşları peşlerindeki
katilleri atlatarak Kanada, İngiltere, Fransa ve
Rusya’da yüksek kapasiteli bir bombanın peşine
düşerler.

İlk filmin hikayesinden kimi eklemeler
yapılmış sanki... Frank’in peşine birden fazla
katil takılıyor bu sefer. Güney Koreli kiralık katil
Han bunların en tehlikelisi çünkü Frank’le eski
bir hesabı vardır... Frank’in eski Rus ajanı

sevgilisi Katja, Marvin'in deyimiyle Frank'in 'kriptonit'i olarak ekibe katılır. Tabii bir de ilk filmde izleyenlerin bir kez daha takdirini kazanan, rol aldığı en hafif filmde bile sanatını konuşturan Helen Mirren'in canlandığı gözüpek ajan Victoria'nın kilit bir rolü var... Ha bir de Bruce Willis hareket halindeki bir arabaya biniyor bu sefer!

Artık yaşlansa da hâlâ böyle aksiyon filmlerinde idare eder olduğunu kanıtlayan Bruce Willis, kariyeri boyunca bir türlü hakettiği gibi değerlendirilemeyen Mary-Louise Parker, bu kez fazlaca karikatürize edilmiş rolünde filmin komik tarafını iyice belirginleştiren John Malkovich, neredeyse gözlerinin ferisi sönmüş bir Catherine Zeta-Jones ve çatlak bir bilim adamını canlandıran ama neredeyse en iz bırakmadığı performansında izlediğimiz Anthony Hopkins...

Bu dikkate değer oyuncu kadrosuna çok sevdiğimiz Güney Koreli aktör Byung-hun Lee, ilk filmdeki gibi kısa ama etkili görünen Brian Cox, yetenekli İngiliz aktör David Thewlis'i de ekleyin...

Evet, finalinde işin içine İran konsolosluğunu sokarak Ortadoğulularla dalga geçen bir yapıya bürünse de, bir sürü senaryo açıklarıyla dolu olsa da, boş bir eğlencelik, çıtır çerez bir film izlediğiniz bilinciyle yaklaşırsanız filme, iki saatiniz eğlenceli geçer...

Yok, mantık, akıl ya da ciddiyet filan ararsanız büyük işkence...

Helen Mirren ve Byung-hun Lee'nin keyif veren performansları...

John Malkovich'in komedisi çok abartılmış... İlk filmde daha dozundaydı...

**ARTIK YAŞLANSADA
HÂLÂ BÖYLE AKSIYON
FİMLERİNDE İDARE
EDEBİLDİĞİNİ
KANITLAYAN BRUCE
WILLIS VE BU KEZ
FAZLA KARİKATÜRİZE
EDİLMİŞ ROLÜNDEKİ
JOHN MALKOVICH...**

ŞİRİNLER 2

ORJİNAL ADI The Smurfs 2

YÖNETMEN Raja Gosnell

OYUNCULAR Neil Patrick Harris,

Brendan Gleeson,

Jayma Mays, Hank Azaria

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

HER DEVRİN ŞİRİNLER'İ ZAMANIN RUHUNDAN İLHAM ALAN TARTIŞMALARIN İÇİNE DÜŞÜVERİYOR. 1990'DA SONA EREN çizgi dizi, Soğuk Savaş dönemi komünizm paranoyası ile sıkça anılır olabilmisti. Oysa dayanışmacı, ortaklığa dayalı bir yaşamları olduğu ortada olsa da, tek renkli, aşağı yukarı tek cinsiyetli Şirin köyünün komünist bakışla bile epeyce eleştiriye açık olduğu malumdu. Her halukarda, küçük mavi canlıların çizgi filmine bile düşmanlık besleyen burjuva ideolojisinin korkusu, muhalif seyircilerinin hem alaylarına, hem de sahiplenmelerine yol açmıştı. İkincisiyle seyirci karşısına çıkan film serisi ise, Şirinler'i ille kapitalist dünyaya göndermekte, buradaki yabancılıklarıyla eğlenmekte ısrar ediyor. Tek problemi bu olsa, gene iyi.

İlk filmde New York'a giden Şirinler bu kez, Şirine'yi kaçıran Gargamel'in peşinden Paris'e yol alıyor. Ancak daha sınırlı bir kadroyla, imkanlar sadece Şirin Baba ile Huysuz, Sakar ve Süslü'nün gitmesine el veriyor. İnsan yardımcılarının sayısı artmış ama, Patrick ve Grace'ten oluşan Winslow ailesinin bebekleri Maviş de büyümüş, üstelik Patrick'in üvey babası Victor tüm yardımseverliğiyle yanlarında. Gargamel işleri büyütmüş, sahnede sihirbazlık gösterileri yaparak epeyce ünlü olmuş. Ama her zamanki açgözlülüğüyle bu daha da çok Şirin özüne ihtiyaç duyması demek. Şirine'yi kaçırmamasının sebebi, Haylazlar'ı Şirin'e çevirmenin yolunu öğrenmek.

Bilenler bilir, Haylazlar, Gargamel'in Şirinler'e benzeterek yaptığı, daha esmer ufak canlılar. Vaktiyle Şirin köyünü karıştırır diye gönderdiği bir Haylaz olan Şirine'yi aralarına alıp bir Şirin'e çeviren büyüü öğrenirse, bolca Şirin'e eziyet edip sınırsız bir Şirin özü kaynağına da kavuşmuş olacak. En azından plan bu.

Kurtarma operasyonu Şirinler'i Gargamel'in

sahnesi senin, evi benim, otel odası onun diye gezdiriyor. Çeşitli kazalar geçirdikten sonra yaşadıkları sorgulamayı da beraberinde getiriyor. Şirine, kendisine "kardeşim" diyen Vexy ve Hackus iyi anlaşıyor çünkü. Ailesi kimdir kişinin, başlıyor kafası karışmaya.

Haylaz da olsa, şirin şirindir diye düşünenleri ise, bir hayal kırıklığı bekliyor. Şirinler, evet, zaten sorunlu yaratıklar olan esmer haylazları bağrına basıyor. Ama ancak mavi ırkın mensubu olunca kardeş olmaya hak kazanıyorlar. Dişi şirin ve haylazın kurnaz, hatta sinsi karakterleri de, çirkin bir önyargı sadece. Erkeklerin şaşşal olması da durumu kurtarmıyor.

Yine de Şirin köyünde Gezi ruhunu görenler var. Gargamel'in haylaz ajanını gönderirken köyü kötüleyişi, ister istemez Gezi Parkı'ndan bahsedenleri hatırlatıyor. Zaten filmde ne yapıp

İLK FİLMDE NEW YORK'A GİDEN ŞİRİNLER BU KEZ, ŞİRİNE'Yİ KAÇIRAN GARGAMEL'İN PEŞİNDEN PARIS'E YOL ALIYOR. ANCAK İMKANLAR SADECE ŞİRİN BABA İLE HUYSUZ, SAKAR VE SÜSLÜ'NÜN GİTMESİNE EL VERİYOR.

edip köy sahnelerini kısımları, şehirde, dükkanda bolca kovalamaca yaptırmaları benzer bir kafa.

Bunun yanında, Şirinler'in reklamcılıkla haşır neşir oldukları ilk film bile daha çok eski dizilere benziyordu. En azından, hep birlikte gelip, patron mezalimi altında inleyen insan arkadaşları Patrick'e yardımcı olup, toplu bir direniş organize etmişlerdi. Bu filmin vurgusuysa, inatla, aile üstünde duruyor. Büyüklere hitap etmekte zorlanınca, elli kere 'aile' demekle aile filmi olunuyor sanıyorlarsa yanılıyorlar.

Patrick'in neşeli ve arkadaş canlısı üvey babası Victor'a çocukluktan gelen öfkesi ile Şirine'nin gerçek kardeşlerinin esmer mi mavi mi olduğu bocalamasının teması ortak. "Aile neydi, aile emektir" şeklinde bağlanmasını

ummak da boşuna, dönüp dolaşıp soyadını kabul etmek, aynı renkten bir canlıya dönüşmek aileyi var eden tek çözüm. Nerede o kapsayıcı kolektif ruh, nerede kendinden olmayanları dışlayıcı içe dönüklük. Belki Şirinler hep böyleydi denebilir ama vurgu herhalde bu kadar açık olmamıştı hiçbir zaman.

Aslında küçük izleyicinin eğlencesi Şirinler'i günün büyüklerinin dertleriyle bu kadar iç içe geçirmek belki de en fenası. Onları Şirin Köyü'ndeki mutlu mesut yaşamlarıyla baş başa bırakmayan zihniyet, ideolojik kodlarını ısrarla tartışmaya çağırıyor demek.

Yeni şirinler tanımak hep güzel, bu kez de Vexy ile Hackus; hatta Brendan Gleeson...

Tek kadınlı halı saha kadrosu mu daha cinsiyetçiydi, hain kadınların artması mı, karar vermek zor.

**ŞİRİN KÖYÜNDE GEZİ
RUHUNU GÖRENLER
VAR. GARGAMEL'İN
HAYLAZ AJANINI
GÖNDERİRKEN KÖYÜ
KÖTÜLEYİŞİ, İSTER
İSTEMEZ GEZİ'DEN
BAHSE DENLERİ
HATIRLATIYOR.**

D@BBE: CİN ÇARPMASI

YÖNETMEN Hasan Karacadağ

UYUNCULAR İrmak Örnek,

A. Murat Özgen, Cansu Kurgun,

Sultan Köroğlu Kılıç

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 130 dk.

DAĞITIM UIP (J Plan)

**CİNLİ BİR FİLM OLARAK DİN
İLE BİLİMİN ÇATIŞMASINI
ÖYKÜNÜN MERKEZİNE
KOYMASI BİR
DEĞİŞİKLİK SAYILABİLİR.**

YEREL MOTİFLER, BU TOPRAKLARIN İNANÇLARINDAN ESİNTİLER TAŞIYAN KORKU FİMLERİNİN VARLIĞI BİRKAÇ YIL ÖNCEKİ kadar heyecan konusu değil anlaşılan. Bolca cinli film aşağı yukarı birbirinin sallanan kamera ve çılgık numaralarını tekrarladıktan sonra, “D@bbe” serisinin dördüncü filmine umut bağlayan seyircilerin sayısı azalmış olmalı.

Kestirmeden söylenecek olursa, yaratıcılıktan yoksun filmlerin yanında “D@bbe: Cin Çarpması”, seyirciyi içine alma ve korkutma konusunda başarısız bir örnek değil. Gerilimi genele yayma konusunda, az çok tutarlı senaryo numaraları, kendince bir bütünlük, toparlayıcı çözümler bulmak gibi özellikleri var. Bu, filmin yükseldiği sahnelerde yere düşen ve sallanan kameranın zayıf görüntüleri ile, abartılı ses efektlerine yaslandığı gerçeğini değiştirmiyor.

Yüzlerce yıllık cin efsanelerinden ve dinî öğretilerden beslenerek ağız laf yapan filmler çekmek mümkün, görüldüğü gibi. Aynı sebeple korku unsurunu göstermeyip sadece dumanlı ve karanlık görüntülerle karşılamak filmin zayıf

temellerinin sonucu. İki saatten uzun süre “kanıt mı istiyorsun” laflarını dinleyen seyirci çılgık ve böğürtülerden fazlasını hak ediyor olmalı.

“Cin Çarpması”, cin çıkarma konularında çalışan bir hoca ile bir psikiyatri doktorunun yaptığı ortak çekimle başlıyor. Faruk hoca, sinema tarihinin en anlayışlı ve tartışmaya açık din adamlarından. Doktor Ebru’nun inatçılıkta gene rakibi bulunur. Ebru’nun tanıdığı bir hasta için, birlikte doğduğu köye gidiyorlar.

Devamında, cinin musallat olduğu bir genç kadın, onun birtakım kötü niyetli insanların geçmişine ve büyüye bağlanan hikayesi var.

Metafizikten yararlanan birçok film gibi dinle bilim arasındaki çatışmanın mevzunun merkezi olması, cinli filmler için bir değişiklik sayılabilir. Haklı çıkmanın kimliği sürpriz değil elbette.

Korkmak isteyenler, hele de cinlerden ürperiyorlarsa, aradıklarını bulacaktır.

Şu “yaşanmış olaylara dayanıyor” iddiasında neden ısrar ediliyor, anlamak güç.

KUTSAL MOTORLAR

RED 2

ZAMAN YOLCULARI

ZORLU İKİLİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
D@BBE: CİN ÇARPMASI							
KUTSAL MOTORLAR	★★★★	★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
RED 2		★★		★★	★★	★★★	
ŞİRİNLER 2	★★	★★★★		★★	★★	★★	
ZAMAN YOLCULARI					★★★		
ZORLU İKİLİ	★★★	★★★★			★★★		
AŞKIN 10 KURALI							★
BEYAZ SARAY DÜŞTÜ	★		★			★★★★	★★
BİR KADININ GÜZYAŞI	★★				★★★★	★★	
CAMILLE CLAUDEL, 1915				★★★★	★★		★★★★
GESET	★★	★★★★					
GECEYARISINDAN ÖNCE		★★★★			★★★★		★★★★
KARANLIK CİNAYETLER		★★★★					
MANYAK	★★★★	★★★★			★★	★	
MASKELİ SÜVARI	★★		★★	★★★★	★★	★★★★	★★
PASİFİK SAVAŞI	★★★★	★★★★	★★		★★	★★	★★★★
SANAL HAYATLAR				★★★★	★★★★		
SEN GİTMEDEN ÖNCE					★★		
SON KONSER		★★★★			★★	★★★★	
SÜPER İNCİR					★		
VADİMDEKİ GÜZYAŞLARI					★★		
WOLVERINE	★★				★★★★		
ZOR KAZAÇ				★★	★★	★★★★	★★★★
AŞKIN İZLERİ		★★		★★	★★★★		★★★★
OPERASYON: KIZIL ŞAFAK				★			

KAHRAMANLAR VE ŞARLATANLAR DÖNEMİ

McCarthy komisyonlarına pabuç bırakmamış **‘Hollywood Onlusu’**ndan **‘Sayın Bay Erdoğan’**ı protesto eden **‘Oscar’lılar’a** uzatılacak çizgide, **haksızlık ve baskı** karşısında susmamanın onurlu tavrı beliriyor...

HER DÖNEM, KENDİ KAHRAMANLARINI DA YARATIR. TARİHSEL BİR DEVAMLILIKTAN SÖZ EDİLEBİLİRSE DE KARAKTERİSTİK ANLAMDA HER KAHRAMAN SON DERECE ÖZGÜNDÜR, BİR BENZERİNE KOLAY KOLAY rastlayamazsınız. Şarlatanlar ise genellikle birbirine benzer, aralarında tarihsel farklar olduğundan pek söz edilemez, her dönemin şarlatanları hık demiş birbirlerinin burnundan düşmüşlerdir.

Neticede hepsi sanat yapıyor ama Sean Penn'le Necati Şaşmaz'ı, Ben Kingsley'le Şafak Sezer'i, Fıztıl Say'la Doğuş'u, Susan Sarandon'la Ajda Pekkan'ı, David Lynch'le Türüt'   kıyaslayacak ve sonuca, böylesi bir 'kıyas kabul etmez'lik üzerinden varmaya çalışacak değilim. Bunun merhametsizlik olacağını düşünüyorum. The Times'a verilen, doğrudan 'Sayın Bay Erdoğan'a yönelik kaleme alınan protesto ilanıyla, bir grup sanatçımızın "Kaygılıyız!"ın ötesine geçemeyen ürkek açıklaması arasındaki farkların izini sürmek de çok gerekli gelmiyor. Çünkü, her Ő ey apaçık ortada; Gezi sürecinin baŗından itibaren görüldüğü üzere 'her protesto biçimi' son derece etkili oluyor ve karŗı tarafta ciddi bir sarsıntıya, sallantıya, sersemlemeye yol a  ıyor ve üstelik olan bitenin gerisinde gerçekten de 'bazı aktörler' var!

Bunları, “Bir adamlardaki sanatçılara bak, bir de bizimkilere...” gibisinden bir aşağılık duygusuyla ve Batı hayranlığıyla yazmıyorum elbette. Tam tersine, Gezi’nin tümünün, yaşadığımız benzersiz halk hareketinin, Türkiye’nin, bu sürece katılan, destek veren, gaz yiyen herkesin, her sanatçının, tüm dünyaya örnek oluşturduğunu, moral verdiğini ve öncülük ettiğinin bilincindeyim. Bundan böyle ‘şenlikli muhalefet’ tezleri, 2013 Haziran-Temmuz... Türkiye’siden çok şey öğrenecek belli ki. Unutmayın, güneş hep doğudan doğar.

‘Yabancılar’ın, bir ülkenin işlerine karışmalarından pek haz etmem. Ama “11 Eylül”deki (11/09/01 - September 11) kısa filminde, İkiz Kuleler’in vurulmasına ilişkin ABD’ye kavgada söylenmeyecek türden sözler eden adamların ya da Bush’ların Irak’ı işgaline başından beri itiraz eden kadınların, Türkiye’deki barışçıl gösterilerin ‘zalimce’ bastırılması karşısında, bizzat sorumlu olduğunu açıklayan şahsiyeti protesto edip uyarmaları da bana son derece normal geliyor. Çünkü bu insanlar, yalnızca ‘Sayın Bay Erdoğan’a karşı değil, başta kendi başkanları ve yöneticileri olmak üzere herkese karşı konuşabilecek kadar onurlu ve cesurlar. Sean Penn’in, Hugo Chávez’in ölümünün ardından “Bir arkadaşımı kaybettim. Dünyanın fakir insanları ise bir şampiyonu yitirdiler” demesinin üzerinden kaç ay geçti ki?

Tarihin dönüm noktalarında birileri hep biraz daha öne çıkar, fazladan birkaç adım atar. Dünyanın en eski gazetelerinden biri olan The Times’a ilan veren, bizim hükümet kanadından “Onlar da kim... Sen beni nereden tanıyorsun ki... Önce ağızlarını çalkasınlar...” gibisinden ‘yakışır’ karşılıklara muhatap olan sanatçıların yaptığı da bundan, birkaç adım öne çıkmaktan ibaret.

Evet, birileri öne çıkar ve sesini yükseltirken, bazıları susar, bazıları durmadan konuşur, ilk söylediğini geri alır, unutturmaya çalışır. Bunlar da son derece normaldir. Hiç sanmıyorum ama The Times'a ilan verenlerden birisi, “Ben o bildiriyi pişpirik oynarken imzaladım, ne

yazdığını bilmiyorum,
okumadım bile” derse,
gene hiç şaşırırmam.
Örnekleri boldur çünkü!

İşte tam burada önemli olan, onur ile onursuzluk, dürüstlük ile şarlatanlık arasındaki farktır. Penn'in, Lynch'in, Sarandon'ın, Redgrave'in, Mango'nun,

Stoppard'ın ve diğerlerinin, benzer bir onur gösterisini, 1947'de sergilemiş olan 'Hollywood Onlusu'ndan, McCarthy komisyonlarında yürütülen 'Cadı Avı'na pabuç bırakmamış, işsizliği, dışlanmayı, sürgünü göze almış ama yine de onurlarını ve dostlarını satmamış o insanlardan çok şeyi miras aldıkları görülüyor.

Mesele, öyle fazla cesur olmakta da değil aslında... Ayn Rand gibi mi olacağız, Lillian Hellman gibi mi? Her şey bu kadar basit. Rand, o dönemde önüne geleni ihbar eder ve örneğin “Rusya Şarkısı” (Song Of Russia) filminde Ruslar gülerken gösterildiği ya da başkarakter bir Rus çiftçisiyle konuşurken “Nefis bir buğday!” dediği için komünizm propagandası yapıldığı gerekçesiyle çılgınlık atarken, Lillian Hellman “Benim incecik ahlak defterimde, başı dertte insanlara saldırıp kendini temize çıkartmak diye bir şey yazmaz” diyor, tüm bunları da o harika “Şarlatanlar Dönemi” (Scoundrel Time) kitabında dile getiriyordu.

Bugün de sağımızda solumuzda mebzul miktarda şarlatan dolaşıyor tabii ki... Ama biliyoruz ki milyonlarca da kahraman var. Kimisini caddede sokakta, binlerce insandan oluşan bir kitle halinde görüyoruz, kimisini gazete sayfalarındaki ilanlarda.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

İTALYA'DA YOLCULUK

Roberto Rossellini ile Ingrid Bergman'ın **ilişkilerinin en ayıksı işbirliği** olan 1954 tarihli "İtalya'da Yolculuk" (**Viaggio In Italia**), birbirine yabancılaşmış İngiliz bir çiftin Napoli fonunda **can çekişen evliliklerini** yansıtıyor izleyiciye. Filme girmeden evvel Rossellini ile Bergman'ın aşk ve iş ilişkilerinin nasıl başladığına değinmekte de fayda var. Netice olarak sinema tarihinin en dikkat çekici filmlerinden biri bu...

İTALYAN SINEMA TARİHİ BİRAZ DA KADIN ERKEK İLİŞKİLERİNİN TARİHİDİR. DE SICA, VISCONTI, ELBETTE Kİ ANTONIONI VE KAÇINILMAZ BİÇİMDE FELLINI... AMA BELKİ EN ÖNCE ROSSELLINI... HEPSİNİN KAMERASI KADIN İLE ERKEK ARASINDAKİ O PAHA BİÇİLMEZ ÇEKİM İLE O TARİFSİZ GERGİNLİĞİ YAKALAMAYA ADANMIŞTIR. HEPSİNİN ÖNCÜLÜ ROBERTO Rossellini'dir çünkü İtalyan Yeni Gerçekçiliği'nin babası, hatta Truffaut'ya göre Yeni Dalga'nın da atasıdır o. "Ben güzel değil, faydalı filmler yapmak istiyorum" demiş ve eklemiştir: "Gerçekliği yakalamaya çalışıyorum, başka bir şeyi değil!"

Her şey Hollywood'da kendisine biçilen tektip kadın rollerinden bunalan Ingrid Bergman'ın "Roma, Açık Şehir"e (Roma, Città Aperta) hayran kaldıktan sonra filmin yönetmenine beraber çalışmayı teklif eden bir mektup yazmasıyla başlar. Rossellini kabul eder. Birlikte çektikleri ilk filmleri "Stromboli"yi 1950'de, son filmleri "İtalya'da Yolculuk"u 1954'te tamamlarlar. Aşkları ise yedi yıl sürer.

İki filmin de bir yanardağın insanlar üzerinde bıraktığı etkiye odaklanması bir tesadüf müdür? Dahası, 'aşk' için bir yanardağdan daha güzel bir metafor olabilir mi? Peki, bu filmlerin ilkindeki aktif yanardağ ile sonuncusundaki sönmüş Vezüv de Rossellini ile Bergman'ın zamanla küllenen aşklarının

ironik bir yansıması değil mi?

Öyle veya böyle, Bergman, "Stromboli"yi çekmek için ABD'yi terk edip filme adını veren küçük adaya gelmiş, orada Rossellini'ye âşık olmuştur. Aşkları kısa sürede dünya çapında bir skandala dönüşmüştür çünkü ikisi de başkalarıyla evlidirler. Ona rağmen yedi yıl sonra boşanmalarıyla sonlanacak aşklarına tüm dünyada kalkan kaşlara rağmen ket vurmamışlardır.

Birlikte çektikleri son film "İtalya'da Yolculuk", varlıklı bir İngiliz çifti olan Katherine (Ingrid Bergman) ve Alex'i (George Sanders) arabalarıyla İtalyan taşrasında seyir halindeyken resmederek başlar. Sekiz yıllık evliliğin sonunda, sinemanın da pek bayıldığı ' tarafların birbirine yabancılaştığı yüksek zümre mensubu bir çift'e evrimleşmişlerdir. Alex'e dayısından miras kalan bir villanın satışı için Napoli'ye gelmektedirler. Evlendiklerinden beri ilk kez gerçek anlamda 'baş başa' kalmışlardır. Ne var ki, Katherine kocasının bu durumdan pek hoşnut olmadığını düşünür. İletişimsizlik kaynaklı gerginlik had safhadadır.

Villaya geldikten ve şehirde vakit geçirmeye başladıktan sonra bu gerginlik iki tarafın da yaşadığı kıskançlıklarla zirveye ulaşır. Alex girdiği partilerde karısından başka tüm kadınlara ilgi

gösterirken, Katherine de bir muhabbet esnasında hayatını kaybetmiş eski bir şair dostundan söz açar.

Birbirlerine bakışları klasiktir: Kadına göre adam duyarsız ve bencil, adama göre ise kadın aşırı duygusal ve romantiktir. Böylece, dostlukların gerçek test alanı olan ‘yolculuk’ Katherine ve Alex’in evliliği için de er meydanına dönüşür. Çok geçmeden, aralarındaki gerginlik yüzünden aynı ortamda bulunmaya ikisi de katlanamaz hale gelir ve adam “Müze gezmek bana göre değil” diyip Capri’ye gönül eğlendirmeye gider.

Sanata, kültüre meraklı Katherine, Napoli’deki müzeleri, ören yerlerini gezmeyi sürdürür. Antik Yunan ve Roma kalıntılarını dolaştıkça çok etkilenir. Heykellerin hikayesi onu ister istemez yaşadıklarına götürür. Vezüv yakınlarındaki küller ve tüflerin dumanı sanki Katherine’in yüreğini de dağlamaktadır. Pompei’deki kazılarda bulunan, binlerce yıl önceden kalma yan yana katılmış kâdavrâlar kadının yüreğinde közlenip kalmış acıları da açığa çıkartır.

Daha ilk dakikadan itibaren evliliklerinin içinde kaybolmuş bir çift çizer bize Rossellini. Çiftimizin filmdeki ilk diyalogları bile şöyle başlar. “Nerdeyiz biz?” diyen Alex’i Katherine “Tam

bilemiyorum” diye yanıtlar. Eğer gerçekten Katherine’in dediği gibi ilk kez gerçek manada baş başa kalıyorlarsa, bu yolculuğun ilişkileri açısından bir sınava dönüşmesi kaçınılmazdır. Nitekim her bakımdan ‘farklılıklarının’ ve daha da önemlisi bu farklılıklarından hoşnutsuzluklarının altı her fırsatta çizilir.

Ingrid Bergman hayatı boyunca yanlış erkeğe âşık olmuş kadınları canlandırdı. Filmin finalinde Katherine ve Alex birbirlerine sarılırlarken bile bu evliliğin miyadını çoktan doldurduğunu duyumsarız. Belki de Rossellini’yle ilişkilerinin inişli çıkışlı bir döneminde olduklarından, Bergman’ın gözlerindeki hüznü, bedenindeki kırılmalık bu filmde her zamankinden yoğundur. Onu Katherine’den ayırtırmak gerçekten imkansız gibidir.

“İtalya’da Yolculuk” Rossellini ile Bergman’ın beraber kotardıkları altı parçalı filmografinin son filmidir. Neredeyse her filmi ticari başarısızlıkla yüz yüze gelince, 1954’te “İtalya’da Yolculuk”u çektikten sonra Rossellini, güzeller güzeli aktrisi çok geçmeden evleneceği Hint senarist Sonali Senroy DasGupta’yla aldatmıştır. Evlilikleri çok geçmeden son bulur. Katherine ve Alex’in evliliklerini bekleyen olası son gibi...

ZAMANDA YOLCULUĞA ÇIKARAN 11 FİLM

Ne kadar **gerçekçi** ya da ne kadar **gerçekdışı** olduklarını tartışmak yersiz. Bilim, projelerini ‘muhtemel’ ya da ‘muhtemel olmayan’ diyerek ikiye ayırmıyor. İşte bu, zaman yolculuğu filmlerini mühim kılıyor. Bu hafta vizyona giren **“Zaman Yolcuları”ndan hareketle**, önemli örneklerle göz atalım istedik.

HER NE KADAR BELLİ BİR ‘FANTEZİ’ DUYGUSU TAŞIYOR OLSALAR DA zaman yolculuğu mefhumunu inceleyen filmlerin bilimsel gerçekliğe yakın durması gerekiyor. Bunun sebebi zamanda yolculuk hayalinin durmaksızın devinen bilimsel gelişmelerin gölgesinde, bir gün gerçekleşmek üzere bekliyor olması olsa gerek. Zamanın bükülmesi belki senaryoların her daim arzuladığı biçimde olmayacak; ancak gerçekliğin en kuvvetli hayal gücünü bile alt edebildiği şu dünyada beklemediğimiz tanımlarıyla -umuyoruz ki- bir gün karşımıza çıkacak. Bugün vizyon gören ve mevzuya akranlarından daha ‘bağımsız’ bakan “Zaman Yolcuları” (Safety Not Guaranteed) vesilesiyle sinemanın mühim zaman yolculuğu filmlerine odaklanıyoruz. İçlerinde çok sevdiğiniz filmlerin yanı sıra, ıskaladığınız yapımlar da olacaktır. Zaman kaybetmeden izleyin deriz.

1 YOKEDİCİ (THE TERMINATOR, 1984)

Zamanda yolculuğu paradokslar silsilesi halinde sahaya süren James Cameron, gelecekteki insan direnişini kökünden kırmak için gönderilen Terminatör’ün öyküsünü anlatıyordu. Gelecekte insan direnişinin lideri olacak olan John Connor’ı henüz beşikte dahi sallanmadan öldürmek robotlar için çok önemliydi; ancak gelecek direnişçileri de John’ın annesi Sarah Connor’ı kurtarmak için geçmişe döneceklerdi. Post-apokaliptik karanlıkla dönemi en iyi tanımlayan ve bilimkurgunun sınırlarını genişleten “Terminatör” serisi insanlar ve makineler arasında bir yüzyılın konusu olacak çetin mücadeleyi sıradışı bir gerçeklikle masaya yatırıyor. Genelde karakterlerin başlarına üşüşen tesadüflere dayandırılan ‘zaman yolculuğu’ motifi ise bu kez amaca yönelik ve bilinçli bir şekilde konu ediliyordu.

2 GELECEĞE DÖNÜŞ (BACK TO THE FUTURE, 1985)

Bahis “Geleceğe Dönüş”ten açılınca duygusal davranmamak epey zor. Zira mevrubahis seri 80’ler ve 90’lar çocuklarına bir kimlik kazandırdı ve onları hem geçmişe hem de kendi dönemlerinin dışındaki tüm zaman birimlerine özendirdi. Bu başarıda Robert Zemeckis’in, Marty McFly’ın ve Dr. Emmett Brown’ın payı büyük. Zira 80’ler gençliğinin sempatik bir ortalaması olan bir kişiyi, kült öğeler eşliğinde geleceğe ve geçmişe yollama fikri hem dramatik hem de mizahi açıdan güçlü olan madenlerin yolunu açtı. Zemeckis kendini ve filmini hiç ciddiye almadan yeteneklerini sergileyip bir fenomen yarattı; Marty McFly ise konvansiyonel düşünce sistemlerine başkaldırmak isteyen, ateşli gençliğin sözcüsü oldu.

3 KARANLIK YOLCULUK (DONNIE DARKO, 2001)

Donnie Darko’nun zaman yolculuğundan bahsettiğini iddia edemeyiz. Ancak durum şu ki Donnie Darko’nun zaman yolculuğundan bahsetmediğini de iddia edemeyiz. Kısa sürede bir başyapıt olduğu ilan edilen Richard Kelly eseri de bunu tartışıyor, ‘var’lığın ve ‘yok’luğun diyalektini... Sorunlu bir ergeni, yozlaştıran okulunu, arkadaşının tavşan kostümünü, saatinin kaçınılmaz doğru geri saymasını ortak bir zeminde ancak bu dünyadan olmayan bir şeyler ya da gökyüzünden düşen bir uçağın motoru buluşturabiliyordu. Analog bir geçmişe yolculuğun ayarını kısa tutan ve anlattığı hikâyenin altına daha derin bir hikâye yerleştiren “Karanlık Yolculuk”, Richard Kelly’nin özbenliğiyle yaptığı felsefi istişaresi olduğu kadar kaybedilen gençliğin sessiz çığlığı aynı zamanda. Önemli olmasının sebepleri yazmakla bitmez.

4 ZAMAN MAKİNESİ (THE TIME MACHINE, 1960)

Ortada ne kuantum fiziği ne de izafiyet teorisi varken büyük deha H.G Wells tarafından yazılan ve yayımlanmasından 70 yıl sonra sinemaya uyarlanan “Zaman Makinesi”, zaman yolculuğunu ve bu kavramın doğuracağı muhtemel öyküyü ilk anlamıyla meraklısına takdim ediyordu. İzleyeni çok uzak bir geleceğe yolculayan George Pal filmi, insan ırkının ikiye ayrıldığı ve amansız bir rekabete kapıldığı bir ‘uzak’ tasvir ediyordu. 60’ların algısı ile değerlendirildiğinde taze ve yenilikçi bir fikir dünyası sunan “Zaman Makinesi”, zamanı bükten filmlerin öncülerinden biri oldu. Tabii Wells’in hatırı da bu aşamada epey bir önemliydi. Filmin 2002 yılında Simon Wells tarafından yapılan yeniden çevrimi ise izleyenine kaybettirdiği zaman sebebiyle ‘zaman yolculuğu keşke mümkün olsa’ dedirtiyordu.

5 12 MAYMUN (TWELVE MONKEYS, 1995)

Terry Gilliam’ın yenilikçi ve kafa karıştırıcı distopyası, Bruce Willis ve Brad Pitt’in müthiş oyunculuklarının yanısıra Chris Marker’ın eşsiz dehasını da gözler önüne seriyordu. Marker’ın 1962 yapımı ‘kısa’ başyapıtı “Dalgakıran”ın (La Jeteé) ilham verici öyküsünün ışığında yazılan “12 Maymun”, Terry Gilliam’ın kıyamet sonrasını resmettiği, oldukça karanlık bir tablosuydu. Film, bir virüs tarafından insani tarafı neredeyse tamamen yok edilen bir dünyada, virüsün nasıl ortaya çıktığını araştırmak üzere gelecekte gönderilen bir adamın hikâyesine yoğunlaşıyordu. Lakin yan hikaye ve karakterlerin güdümünde örülen katmanlı yapı, işi dakikadan dakikaya büyütüyordu. Terry Gilliam’ın etkisini üzerinden geçen yirmiye yakın seneye rağmen koruyan finali ise “12 Maymun”un en etkileyici taraflarından birini oluşturuyordu.

6 KARANLIĞIN ORDUSU (ARMY OF DARKNESS, 1992)

Sam Raimi'nin sinemadaki varlığının tüm nedenlerini birkaç film ile özetlemek isteseydik, seçeceğimiz filmlerden biri büyük ihtimalle "Karanlığın Ordusu" olurdu. "Şeytanın Ölüsü" (The Evil Dead) serisinin üçüncü filmi olarak kayda geçen "Karanlığın Ordusu", kaza eseri zamanda geriye doğru -elini korkak alıştırmadan- sıçrayan Ash, koskoca bir ölümler ordusuyla münakaşa ediyordu. Raimi, tüm meselesini uçuk bir fantezi üzerine inşa ederken işin bilimsel bağlamını pek umursamıyor ve mizahı öne sürüyordu. Bunun sonuç vermediğini söylemek imkânsız. Zira "Karanlığın Ordusu" 80'ler ateşiyle çekilmiş, tutku ve mizah dolu bir erken 90'lar filmi... Bruce Campbell'ın "Şeytanın Ölüsü" serisi neticesinde aşık olunan Ash kompozisyonunun daha gezgin yönelimlerini test etmek için birebir.

7 HARRY POTTER VE AZKABAN TUTSAĞI (HARRY POTTER AND THE PRISONER OF AZKABAN, 2004)

"Harry Potter" serisinin üçüncü filmi olan "Azkaban Tutsağı"nın, serinin diğer filmleri karşısında çok önemli bir avantajı vardı. Bu da ilk kez bir yönetmenin adının serinin adının ardına değil; yanına yazılıyor olmasıydı. Alfonso Cuarón, kısa bir zaman yolculuğu üzerinden temposunu sağlayacak olan "Azkaban Tutsağı"na ruhunu katıyor ve sekiz bölümlük serinin en karanlık filmi takdim ediyordu. Cuarón, filminin hiçbir anında sıradan olana sığınmıyor ve yaratıcılığıyla göz dolduruyordu. "Harry Potter" serisinin en sevilen karakterlerinden Sirius Black'in 'asıl' öyküsünün bu filme denk geliyor olması da piyangoydu. Filmin temasını güçlendiren zaman yolculuğu mefhumu ise bir amaç değil; öyküyü kurmak için kullanılan bir araçtı.

9

8 PARIS'TE GECE YARISI (MIDNIGHT IN PARIS, 2011)

Woody Allen'in son dönemindeki işleri arasında kısa sürede en beğenilen eserlerinden biri haline gelen "Paris'te Gece Yarısı"nı 'zaman yolculuğu' tabanında akranlarından ayıran iflah olmaz entelektüelliği ve benzersiz hissi yoğunluğuydu hiç şüphe yok ki. Allen başkarakterlerini senaryo dâhilindeki onlarca rahmetli sanatçının arasına bırakıyordu. Dali'den Fitzgerald'a, Cocteau'dan Picasso'ya varan bir skalada Woody'nin sanatçıları taşıma becerisi yaşanmamış bir nostalji tufanı bahşediyordu. Hayatı boyunca Paris'te bulunmamış biri bile Allen'in betimlediği Paris'e yakınlık duyabilir ve hiç gitmediği bu şehri özleyebilirdi sanki. "Paris'te Gece Yarısı", Woody Allen'in pek tanıdık alter-egosunu Paris sokaklarında gezdiriyor ve birçok duyuya birden seslenen bir tablo haline geliyordu.

9 KAPSÜL (PRIMER, 2004)

Shane Carruth'un epeyce küçük bir bütçeyle ve genel anlamda 'snob' bir tavırla kotardığı filminin kısa sürede gizli bir kültü dönüşmesinin birçok nedeni var. En önemlisi "Kapsül"ün sinema tarihinin en 'bilimsel' ve mesafeli filmlerinden biri olması... Carruth'un tesadüfen zaman makinesini keşfeden kişilerin öyküsünü anlattığı filmi sırtını anlık gelişmelere yaslayıp komediye kaçmadığı gibi sıradan yönelimleri topyekûn reddederek neredeyse bir korku filmi kisvesine bürünmeye çalışıyor. Büyük bir çıkmaza giren 'bilim insanlarımız', büyük gücün büyük sorumluluk ve büyük sorunlar getirdiği bir ortamda işin içinden en az hasarı alarak kurtulmaya çalışıyorlardı. Yazan yöneten ve oynayan Carruth ise "Kapsül"ün ardından birkaç sene ortadan kayboldu. Bu yıl "Gizli Kimya" (Upstream Color) ile geri döndü.

10

11

10 ZAMAN HAYDUTLARI (TIME BANDITS, 1981)

Zaman atlamalarının 'gerilim'ini "12 Maymun" ile çeken Terry Gilliam bu filmde on dört sene evvel aynı meselin komedisini de çekmişti. Bir deniz haydutları hikayesini zaman yolculuğuyla reaksiyona sokan Terry Gilliam, klasik Monty Python mizahının civarında geziniyor ve aile filmi kotarma arzusunun peşinden gidiyordu. Tesadüflerle 'slapstick' mizahını bir araya getiren "Zaman Haydutları", zaman yolculuğundan sağlabilecek mizahın büyük bir kısmını sağlıyor ve elden geldiğince çocuksu bir ruha bürünüyor. Filmin başrollerini paylaşan John Cleese, Sean Connery ve Shelley Duvall gibi markalaşmış isimler yönetmenlerinin beklentilerini fazlasıyla karşılıyorlardı. Hiç şüphe yok ki "Zaman Haydutları", zaman yolculuğunu ciddiye alan bir film değildi. Zaten asıl ilgi çekici olan tarafı da buydu.

11 SUÇ ZAMANI (LOS CRONOCRIMENES, 2007)

Nacho Vigalondo'nun kendi halinde, küçük bir film olarak kotardığı "Suç Zamanı", düşük bütçeyle giden büyük bir zekanın meyvelerini topluyordu. Zaman yolculuğunun temel paradokslarını merkeze alan film, izleyeni ve karakterini kısır bir döngünün içerisine hapsediyor; bir labirentin içerisinde umarsızca gezdiriyor ve kesin yargılara varmaktan şiddetle kaçınıyordu. "Suç Zamanı"nın her anını anlamlı bulmak da, filmin döngüsel yapısına hiç ısınmamak da mümkündü. Ancak filmin herkes tarafından takdir edilen tarafı, yönetmen Vigalondo'nun tempoyu her daim yüksek tutan ve yanılmayan bir yapı inşa etme becerisiydi. Menzili sebebiyle daha çok 'underground' semalarda bilinen "Suç Zamanı" bilenler için iyi bir 'zaman yolculuğu'; bilmeyenler için ise hiç fena olmayan bir keşif olacaktır.

BİR BAŞKASININ YÜZÜ

Avangart Japon sinemacı **Hiroshi Teshigahara** imzalı karanlık dramı, **varoluşçu bir bilimkurgu** olarak da görebiliriz. Kafkaesk yazar Kôbô Abe'nin romanından uyarlanan **1966** tarihli “Bir Başkasının Yüzü” (**Tanin No Kao**), kimlik, biçim, ruh, karakter, akıl, deformasyon ve yüzeysel detaylar üzerine, **zamanının çok ötesinde** sarsıcı bir başucu filmi! Aynı zamanda varoluşu sorgulayan yenilikçi bir bilimkurgu...

DİŞ SESLE AÇILIR AYRIKSI FİLM. LABORATUVAR ORTAMINDA BULUNAN KESİK BİR EL VE PARMAKLARDIR GÖRDÜĞÜMÜZ. İNSAN PARMAĞI ŞEKLİNİ ALMIŞ BİR AŞAĞILIK KOMPLEKSİNDEN BAHSEDİLİR. “AŞAĞILIK KOMPLEKSLERİ, İNSAN YÜREĞİNDE GENİŞ BOŞLUKLARA YOL AÇAR, BEN DE ONLARI DOLDURURUM” DER, PSİKİYATRİST. “BİRİNİN yüzünü yitirmesi, duygularını kaybetmesine yol açar mı?” diye sorar ardından. Japon sinemasının en önemli ve öncül isimlerinden biri olan Hiroshi Teshigahara'nın (1927-2001), yine ünlü Japon yazar Kôbô Abe'nin (1924-1993) eserlerinden perdeye uyarladığı dörtlemesinin, üçüncü halkasıdır 1966 tarihli “Bir Başkasının Yüzü” (Tanin No Kao).

Diğer üç film sırasıyla, 1962 yapımı “Görünmez Tehlike” (Otoshiana), 1964 tarihli “Kumların Kadını” (Suna No Onna) ve ustanın 1968'de çektiği “Harap Harita”dır (Moetsukita Chizu). 1927-2001 yılları arasında yaşayan, aynı zamanda bir ikebana sanatçısı olan avangart sinemacının 1966 tarihli filmi, kimlik kaybı, bilinç halleri, zihnin karanlığı, bireyin özgürleşmesi, yürekteki kara nokta ve ruh üzerine; İkinci Dünya Savaşı'na ve sonuçlarına, savaş sonrası kurulan yeni dünya düzenine direkt göndermeler yapan, şaşırtıcı derinlikte, içi dopdolu politik, psikolojik ve sosyal okumalara sahip, özgün bir yapımdır.

Kapka dram, varoluşu sorgulayan yenilikçi bir bilimkurgudur aynı

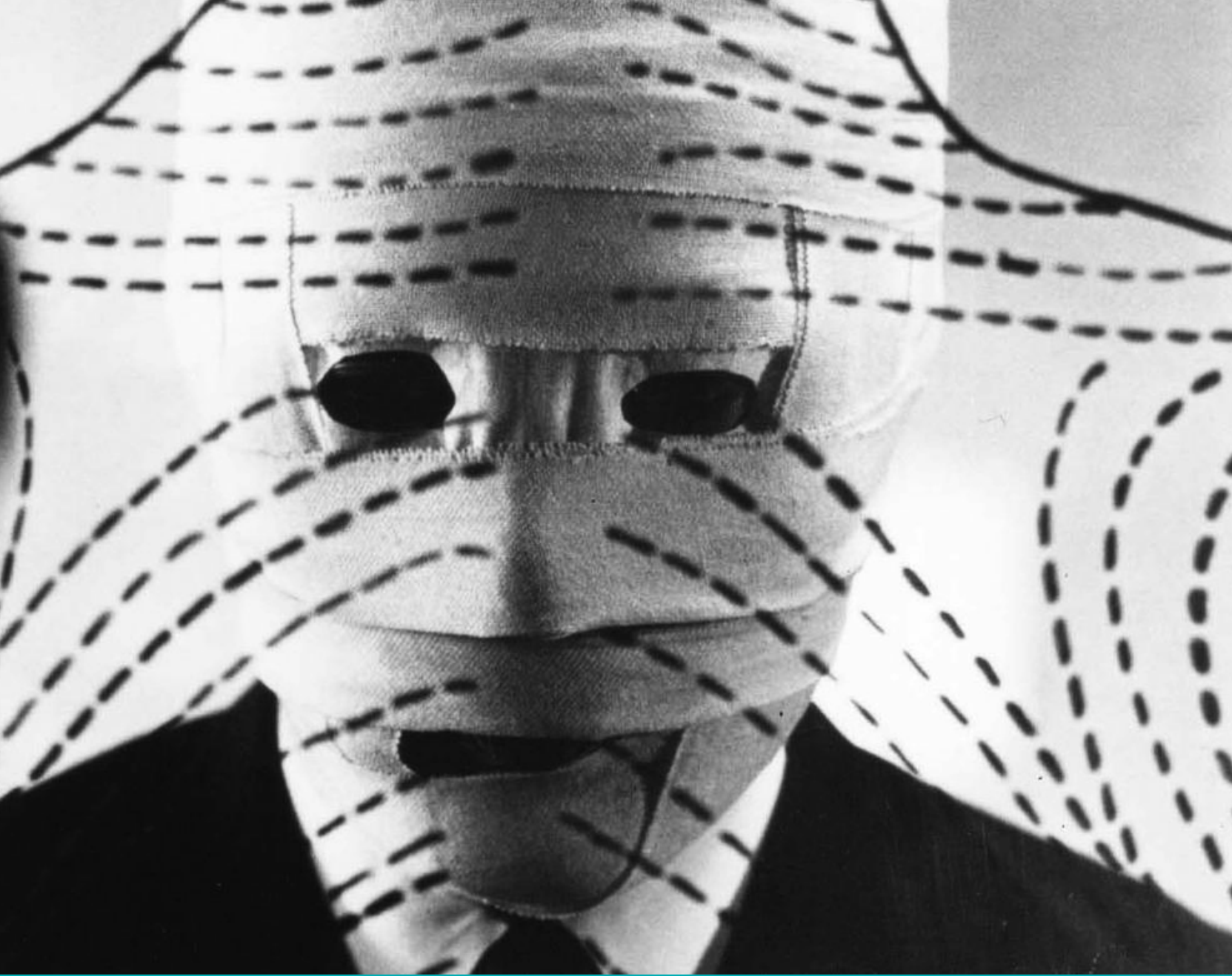

zamanda. Bay Okuyama, bir laboratuvar yangınında yüzünü kaybetmiştir. Endüstriyel kazanın sonrasında, izole eder kendini. Arkadaşlarından, toplumdan, hatta kendinden bile. Devam ettiği psikiyatri, radikal bir çözüm önerir bir süre sonra. Aynı zamanda devrimci bir deney anlamına gelmektedir bu teklif. Günümüzde sıklıkla karşılaştığımız bir yüz naklidir deneyin içeriği. Nakil için uygun aday da bulunduktan sonra, deney gerçekleşir.

Yeni yüzü ve takındığı 'kimlikle' dış dünyaya gittikçe yabancılaşır Okuyama. Kendini en karanlık arzuların, dürtülerin ve dizginlenmesi güç ayartmaların avucunda bulur. Yeni 'persona'sı, başka bir oluşa, yeni bir ruh haline, tanımadığı bir yaratığa dönüştürmüştür onu. Bireyselliği, asla düşünmediği korkutucu bir sorgulamaya yol açacaktır.

'Kişilik mi görünüşü belirler, görünüş mü kişiliği?' sorusundan yola çıkarak, akla öyle hemen gelmeyen derin ve gün ışığı görmemiş nadide meselelere, 'yansımalara' değinen yapım, yedinci sanat tutkunları için kuşku götürmez biçimde, Bergman'ın “Persona”sı ayarında bir öneme sahiptir.

Kendinden başka bir insan, başka bir canlı yaratan talihsiz kahramanın çıkmazı. İnsan kişiliğinin sadece dış görünüşle değerlendirilip, algılandığı bir toplumda, dışlanıp; sınırların dışına

atılmış ruhun acıları... Bir dizi soru ardından... Birbirimizin gerçekten yüzüne bakmak, sandığımızdan daha mı zor? İnsanlar neden cilt rengi ve elmacık kemiği gibi 'şeyler' üzerine bu derece ön yargılı? Tevazu, kibirden daha insanca değil mi?

Müthiş sinematografisi ve gerilimi an be an artıran, bir uçurumun ta en kenarına dek yürüyüp, aşağıya baktıran, efsane Japon besteci Tôru Takemitsu'nun notalarıyla, yüzde yüz sanat içeren bir şölene dönüşen "Bir Başkasının Yüzü", tespitlerini zihne kazır adeta. 'Medeniyet işiğa muhtaçtır; özellikle geceleri' der film ve devam eder; 'Ama yüzü olmayan bir adam, yalnızca karanlık, dünyaya egemen olduğu zaman özgür hisseder kendini'.

Yüz, sadece hamurumsu bir deri tabakası, bir yüzeydir işin aslı! Yüzümüz, ruhumuza açılan bir kapıdır. Yüz yok olduğunda, ruh da kapanır. İçeri kimseler giremez olur. Ruh çürümeye terk edilir. Bozulup, bir harabeye dönüşür. Tamamıyla kokuşmuş, vahşi bir canavar haline gelir. Yüzü bandajlarla kaplı Bay Okuyama, yeni yüzünden sonra; yeni bir kimliğe mi bürünmüştür?

Toplum hayatına geri dönmenin izahı güç hazzı, insanı; korkunç kalabalıktan uzak durmaktan daha mı çok ilgilendirir? Kendimizden kaçmak için kullandığımız maskeler de vardır. Hepimizin. Aşağılık

komplekslerimizle, kendimizle, küçük hesaplarımızla hesaplaşmadan, duygusuzca yok etmek en kolayıdır. En yakınlarımızdan başlarız tahribata. Dönemin içerdiği sosyal gerçekler bir tahribattır ruhta zaten. Tarih başlı başına bir tahribattır. Savaşlar birer tahribattır. Atom bombaları, beşikte can veren çocuklar ve faşizm.

İçimizdeki canavar, kırılma anlarını bekler ve aniden ortaya çıkar, der Teshigahara. Canavar her zaman kabahatlidir. Her şey onun suçudur. Her şeyde olduğu gibi savaşın geldiğini de başladığı ana kadar fark etmezsin! Yüzeysel detaylar devreye girer sonra! Maskeler, insanoğlunun bütün erdemini yerle bir edebilirler.

Etiketlerin farkı kalmaz ve hepimiz birbirimize karşı birer yabancı oluruz. Daimi yalnızlık, normal durumumuz haline gelir. Çağımızın hastalığı olan yalnızlıktan utanmamıza gerek kalmaz ardından. Yalnızlık ve dostluk en acımasız iki düşman halini alırlar.

Dünya, bu kadere sahiptir işte. Kimlikler, statü ve güç kavgaları içinde savrulurlarken, insan olmanın gerçekte ne anlama geldiği hep ıskalanır. Son şanslar kaybedilir. Yok olmak, distopik bir oluş değildir işin aslı; tarihsel bir gerçektir bu vahşet ve güç çağında. Var olabilenler yüz­süz de olsalar, insan kalabilenlerdir. Var olabilmek imkansız da olsa; insana ait bir erdem gerektirir!

OPERASYON: KIZIL ŞAFAK

★ **ORJİNAL ADI** Red Dawn **YÖNETMEN** Dan Bradley **OYUNCULAR** Chris Hemsworth, Josh Peck, Josh Hutcherson, Adrianne Palicki, Isabel Lucas, Connor Cruise **YAPIM/SÜRE** 2012 ABD, 93 dk. **GÖRÜNTÜ/SES** 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 Tr. **ŞİRKET** Tigon (Fida)

HOLLYWOOD'UN SAĞ KANADININ EN YETENEKLİ SINEMACILARINDAN BİRİ OLAN JOHN MILIUS'UN TAM DA DÖNEMİN RUHUNA UYGUN, 1984 YAPIMI FİLMİ "KIZIL ŞAFAK" BİR ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞI FANTEZİSİ KURUYORDU... KUZEY

Amerika'nın bir taşra kasabası, sıradan bir günlerinde paraşütlerle iniş yapan Sovyet ordusunca istila ediliyordu. Kasabanın liseli gençleri ise teslim olmayıp dağa kaçıp silahlanıyor ve bir direniş grubu oluşturarak düşmanın karşısına dikiliyordu...

80'lerin soğuk savaş ortamında satacak bir hikaye gerçekten de... Üstelik Coppola'nın "Dışardakiler"inden (The Outsiders) hemen sonrasındaki Patrick Swayze ve C. Thomas Howell, sonrasında çok popüler olacak Charlie Sheen, Lea Thompson ve Jennifer Grey gibi parlak gençlerden oluşturulmuş kadrosuyla vaziyeti bir parça 'idare eden' bir film. Hatta Türkiye'de video kaset kiralama döneminde en çok aranan filmlerden biri olmuştu zamanında... Ancak tabii ki politik bakışındaki doğrudanlık ve basit hikaye kurgusu tam da 80'lerin kimi gençlik filmleriyle aynı kulvarda yer almasını sağlıyordu.

Gelgelelim bu filmin bugünlerde bir 'yeniden çevrim'le tekrar tedavüle çıkarılmasının hiçbir anlamı yok. Dünya gündeminde hatta paranoyak Amerikalıların gündeminde bile bir işgal korkusu yokken, bu hikayenin diriltilmesinin sebebi nedir? İlk planlanan, bu sefer işgal kuvvetlerinin Çin'liler olmasıymış. Ancak sonra büyük bir hata yapıldığı anlaşılmış ve filmin son kurgusunda hem görsel hem de işitsel kimi müdahalelerde bulunulmuş. Filmdeki Çin istilasının Çin hükümetiyle bir kriz yaratacağı ve hatta artık Hollywood filmlerinin Çin pazarından da iyi para kazandığı nedense film çekildikten sonra akıllara gelmiş! 2009'da çekilen film yapımcı şirketinin ne yapacağını bilemediği bir şekilde bir süre bekletilmiş. Sonra da ekstra maliyetler göze alınarak filmin post prodüksiyon aşamasında dijital müdahaleler yapmışlar, diyaloglarda geçen "Çinli" kelimelerini "Koreli"

diye yeniden dublajlamışlar... Yani uğursuz ve beyhude bir ölü diriltme hareketi var ortada...

Küçük kapalı bir kutu olan Kuzey Kore'nin kendisinden en az 20 kat büyük, kalabalık ve güçlü ABD'yi böyle eski teknolojiyle işgal etmeye kalkması daha baştan komik... Komünist rejimin oldukça kapalı bir versiyonuyla yönetilen Kuzey Kore'nin nükleer silah yatırımı yaptığı bir gerçek ama tutup da bir sıkımlık askerleriyle Kuzey Amerika'ya hem de taşrasına inmesinin bir mantığı yok! Film ayrıca ülkenin geri kalan kısmıyla ilgili bir bilgi de vermiyor ilerledikçe... Dolayısıyla film daha en baştan inandırıcılık kartını yırtıp atıyor.

İkinci büyük sorunu orijinalindeki gençlerin yaşadığı şaşkınlığın bu filmdeki gençlerin hiç yaşamıyor olması. Bir sabah büyük bir istilayla uyanıyorlar ama hiç de öyle büyük bir şok yaşanmıyor. Sanki olağan bir durummuş gibi savaşımaya başlıyorlar. Kurtulanlar kırsalda bir araya geliyorlar ve çok kısa bir süre içinde Irak'tan gelmiş ağabeyleri Jed'in ayaküstü verdiği askeri bilgilerle hemen eğitiliverip, profesyonel askerlere taş çıkartıyorlar...

Filmin diyaloglarında ya da herhangi bir karakterinde en ufak bir derinliğe rastlamak mümkün değil. Oradan oraya operasyon düzenleyip bir yerleri patlatıyorlar. Arada da pizzacı soyup geyik muhabbeti yapıyorlar. Hatta hamburgerciden koca bir kova kola alıyorlar ki bütün bu enerji ve becerilerinin yakıtı da bu ürün yerleştirme operasyonu ile iyice anlaşılsın!

Orijinalinde Patrick Swayze'nin canlandırdığı Jed'i bu sefer henüz "Thor" olmamış Chris Hemsworth oynamış... Aslında fena da değil ama kardeşi rolündeki Josh Peck büyük felaket!

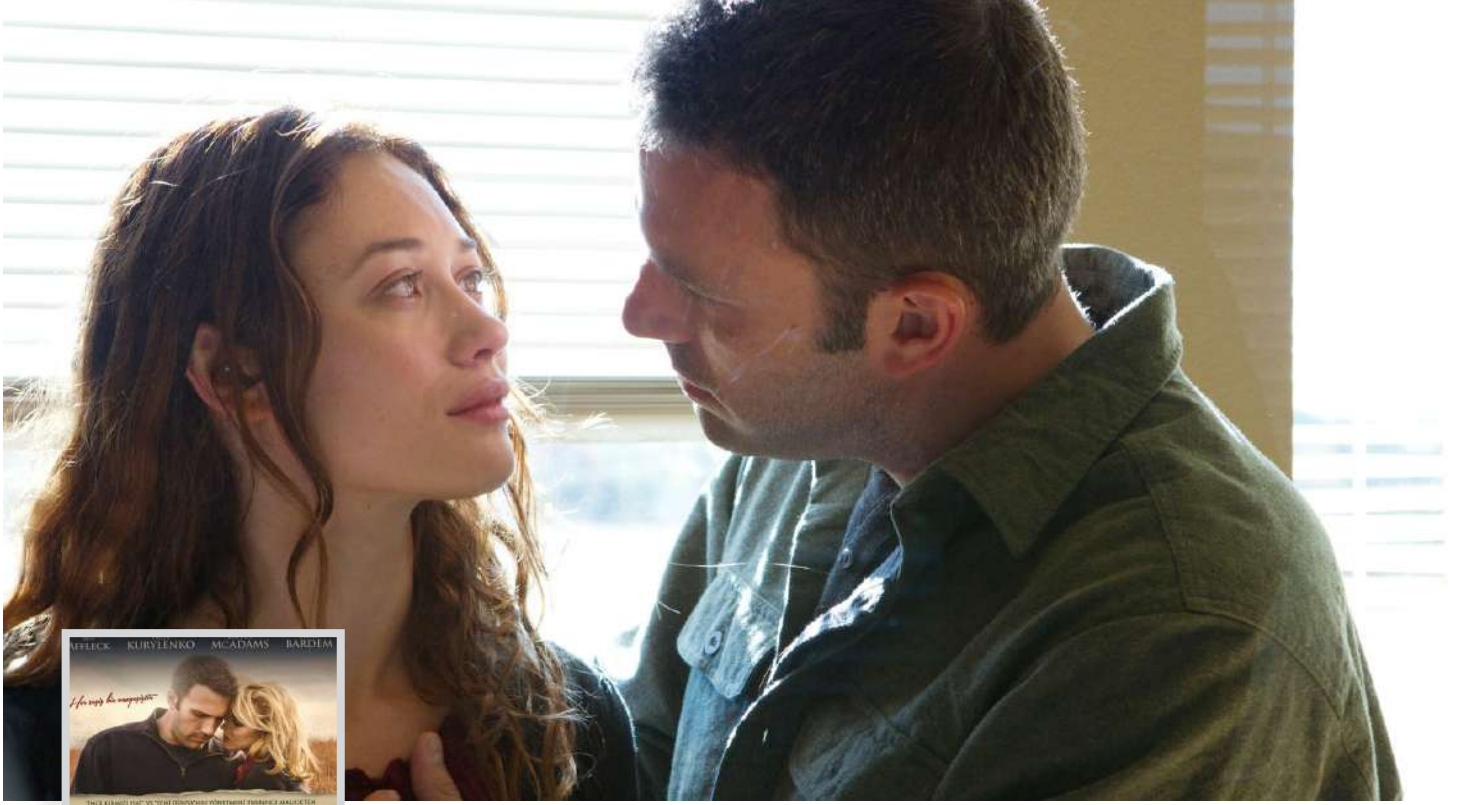
İlk istila sahnesinde birkaç tane başarılı çekilmiş kısa aksiyon sahnesi mevcut... Ama sonrası çok tekdüze...

Tom Cruise ve Nicole Kidman'ın evlatlık oğlu Connor Cruise filmin en berbat oyuncusu belki de...

1984 YAPIMI FİLMİN YENİDEN ÇEVİRİMİNİ HANGİ AKLA HİZMETLE ÇEKTİLER ANLAMAK MÜMKÜN DEĞİL. HAYRET, DÜŞMANLARI BU SEFER ORTADOĞULU YAPMAMIŞLAR!

AŞKIN İZLERİ

ORJİNAL ADI To The Wonder
YÖNETMEN Terrence Malick
OYUNCULAR Ben Affleck, Olga Kurylenko,
Rachel McAdams, Javier Bardem,
Romina Mondello
YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 112 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.
ŞİRKET Tiglon (Calinos)

**MALICK, YİNE
KENDİNE ÖZGÜ
ŞİİRSEL ÜSLUBUYLA
ANLATIYOR
HİKAYESİNİ AMA...**

İKİNCİ FİLMİ "CENNET GÜNLERİ" (DAYS OF HEAVEN) İLE ÜÇÜNCÜ FİLMİ "İNCE KIRMIZI HAT" (THE THIN RED LINE) ARASINDA YIRMI YILLIK bir zaman dilimi olan Terrence Malick'in, bu arayış 'inanç' arayışıyla geçirdiğini şimdi çok daha iyi arıyoruz. Çünkü bu arayış "Yeni Dünya" (The New World) ve "Hayat Ağacı" (The Tree of Life) ile devam etti.

Geçen yıl Venedik'te yarışan son filmi "Aşkın İzleri"nde (To The Wonder) bu işi nihayete erdirmişe benziyor. Amerikalı Neil, gezi için gittiği Paris'te Marina ile tanışır ve onu ülkesine gelmeye ikna eder. Marina çocuğunu da alarak ABD'ye yerleşmeye karar verir. Ancak hayat umduğu gibi gitmez. Çocukluk aşkı Jane ile karşılaşan Neil, gönlünü ondan yana yatırırken, Marina'nın payına aşkı ve hayatı sorgulamak düşer. Bunun için kapısını çaldığı adres ise bir Rahip olacaktır.

Mallick, yine kendine özgü şiirsel üslubuyla anlatıyor hikayesini ve sinemanın görsel bir sanat olduğunu hatırlatmaktan geri durmuyor. Ama bu görsellik ve daha önceki filmlerinde sıkça gördüğümüz iç ses kullanımı bu kez 'didaktik' bir dile dönüşüyor ve rahatsız edici, hatta dayatmacı

bir tarza bürünüyor.

Bence asıl sorun Mallick'in aradığını bulmuş olmasında. Özellikle İkinci Dünya Savaşı'nda geçen ve hayatı, tanrıyı sorgulayan ve anlamlandırmaya çalışan "İnce Kırmızı Hat"da müthiş bir şiirsel güce dönüşen bu arayış sinema olarak çok tatmin edici olmasa da "Yeni Dünya"da da devam etmişti. "Hayat Ağacı", Mallick'in aradığı anlama çok yaklaştığının ipuçlarını veriyordu ki bu film meseleyi bizim açımızdan çözmüş oluyor.

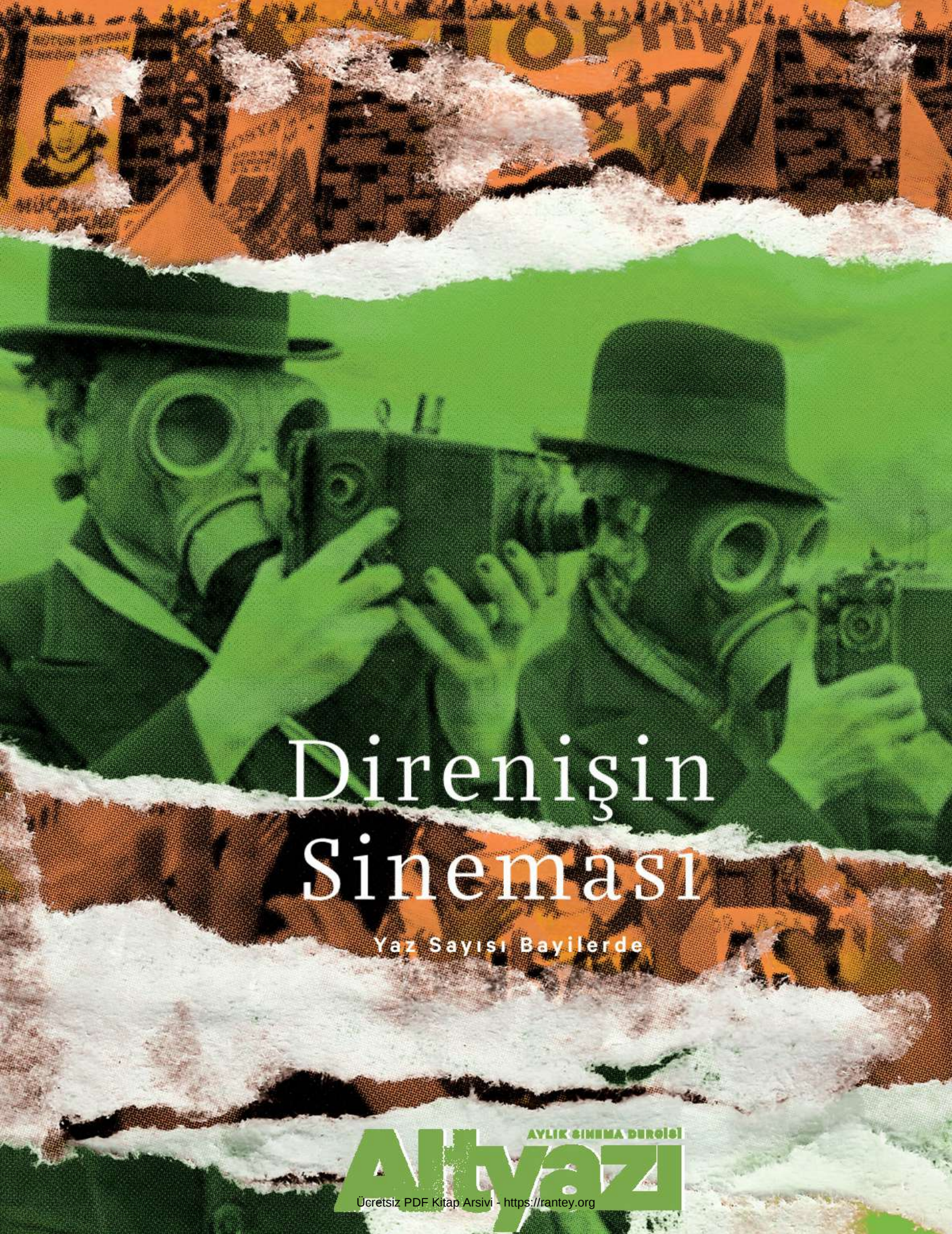
Mallick'in kafasının 'netleşmesi' filmi de didaktik yapan şey aslında. Onunla birlikte ve onun sinemasında biz de belki kendimizce anlamlar arıyorduk. Ama şimdi görüyoruz ki, Mallick'in vardığı nokta ile bizim vardığımız (ya da varamadığımız) yer birbirinden uzak yerlerde.

Ben Affleck'in birçok filmde kötü görünmesine neden olan Amerikalı halleri burada çok işe yarıyor.

Umarız, üç film için hazırlık yapan Mallick, inanç meselesini artık çözmüş olsun.

Direnişin Sineması

Yaz Sayısı Bayilerde

AYLIK SINEMA DERGİSİ
Altıyazı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TOKYO DREAMS

"Tokyo Dreams" sadece uyku seanslarını konu ediniyor. Sadece uyuyan yüzler var filmde, kimlikler ve rüyalar yok; herkes kendine yakın hissettiği bir uykucunun kimliğini dolduruyor. "Tokyo Dreams"de her uyku kısa bir hikaye, bir haiku gibi, bütün film ise bir 'zen deneyimi'.

YÖNETMEN Nicholas Barker
YAPIM 2013 İngiltere
SÜRE 9 dk.

BEYAZ YAKALILARIN MESAI SONRALARINDA GEZİ EYLEMLERİNE DESTEK VERMESİ, DİKKAT ÇEKİCİ PLAZA PROTESTOLARI örgütlemesi muhtemelen en az beyaz yakalıları şaşırtmıştır. Takım elbiseli adamların ve dar etekli, beyaz gömlekli kadınların gaz maskeleriyle eylem alanlarında dolaşmasına şaşıranlar hiç de az değildi. Aslında sömürü ve istismar söz konusu olduğunda beyaz yakalıları işçi sınıfından farklı düşünmemek lazım; esnek çalışma saatleri, mobbing, vahşi rekabet koşulları ve gelecek kaygısı gibi problemler diğer çapulcuların kaygılarıyla birleşince, Gezi günlerinde toplantılarda yakalardan biber gazı kokusu yayılması normal oldu.

Andy Warhol'un beş saatlik bir uykudan oluşan efsanevi "Sleep" filmi gibi sadece uyku seanslarını konu ediniyor "Tokyo Dreams", ama çok 'oyunculu' ve dokuz dakika. Tokyo metrosunda gizlice çekilmiş uyuyan yüzler: Beyaz yakalılar, yorgun ihtiyarlar, annelerinin

bölgesine doğru genişleyerek uyuyan sevimli çocuklar, bir an içi geçenler; daha çok ömrü ofislerde ve metroda geçenler... Sadece uyuyan yüzler var filmde, kimlikler ve rüyalar yok; herkes kendine yakın hissettiği bir uykucunun kimliğini dolduruyor. "Tokyo Dreams"de her uyku kısa bir hikaye, bir haiku gibi, bütün film ise bir 'zen deneyimi'.

Peki sadece uyuyan metro yolcularından oluşan kısacık belgeseli bu kadar çekici kılan ne? Takım elbiseli yorgun yüzlü bir beyaz yakalıya bakarak hikayesini ve rüyasını hissedebiliriz. İş ve ev arasında sinyal gibi gidip gelirken, arada uyuyakaldığımız anlarla birlikte hayatımızı da gözden geçiriyoruz.

Yaz yorgunluğu, tatile gidip gelenlerin sinir bozucu halleri iş hayatını iyice zorlaştırıyor; keşke bir 'yaz uykusuna' yatsak dedirten nemli günlerde serin ve derin bir rüya gibi geliyor film. Uyumak da direnmek gibi bir ihtiyaç.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

1- Burak Göral'dan yeni senaryo: Tuna Kiremitçi uyarlaması

Bildiğiniz gibi, Arka Pencere kadrosundan meslektaşımız Burak Göral aynı zamanda bir senarist. "Gece 11:45" ve "Beni Unutma" filmlerini yazdı. Şimdi bir senaryosu daha filme aktarılıyor. Bu sefer bir edebiyat uyarlaması. Tuna Kiremitçi'nin "Bu İşte Bir Yalnızlık Var" romanını sinemaya uyarladı Burak. Aynı isimli filmi Ketcher çekiyor.

2- Bağımsız sinemamızda arabeskin yeri

Güncelin dışında filmleri yeniden ve farklı bir şekilde değerlendirmek önemli bir adım. Ahsen Yalvaç da 1990'larda bağımsız sinemamızın ateşini yakan "Tabutta Rövaşata",

"Kasaba" ve "Güneşe Yolculuk"un arabesk olgusuyla ilişkisini bir kitapla masaya yatırıyor. "Türk Sineması Ve Arabesk" adını taşıyan kitap Agora'dan çıktı.

3- Antalya'nın bir belgeseli de var

Antalya Film Festivali'nde, 50. yıla özel bir belgesel izleyeceğiz. Nebil Özgüntürk yapımcılığında çekilmiş. Hikayesi de konuyu da bolmuş. Özellikle festivalin ilk yıllarına dair kimler neler anlattı diye meraklanmadan edemiyor insan. Çünkü çok önemli olaylar var ilk yıllarda...

4- "Köksüz" Venedik'te

İstanbul Film Festivali'nin sürpriz filmlerinden biriydi Deniz Akçay Katıksız'ın yönettiği "Köksüz". Festivalde, Radikal Halk Ödülü ile

Seyfi Teoman En İyi İlk Film Ödülü'nü kazanmıştı. "Köksüz", şimdi de 70. Venedik Film Festivali'nin Venice Days bölümüne seçildi. İlk filmiyle iyi bir çıkış yapan Katıksız'ın yolu açık olsun...

5- Atalay Taşdiken'den bir bekleme hikayesi

"Mammo"nun yönetmeni Atalay Taşdiken'in ikinci filmini merakla bekliyorduk. O da arayışta çok açmadan çekti yeni filmi "Meryem"i. Bu sefer bir bekleme hikayesi anlatıyor sinemacı. Film gelecek ay vizyonda. Merakla bekliyoruz...

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“'SAPIK' ÇOK İLGİNÇ BİR YAPIYA SAHIPTİ. BU FİLMDE ASLINDA BEN İZLEYİCİYİ YÖNETİYORDUM. ONLARLA TOP GİBİ OYNADIĞIMI SÖYLEYEBİLİRSİNİZ.”

Alfred Hitchcock